

Gel[:b]lau

випуск #2, 01.12.2016

Читайте в цьому номері:

BERLINALE 2017

ProZorro.

Система держ. закупівель

Ukrainische Hochzeit

Art Journalism

Чоловіча сторінка:
Коні на стероїдах

Найкращий бі-бой світу

ВІДКРИТТЯ ЛИЖНОГО СЕЗОНУ 2017

розповсюджується безкоштовно • www.gelblau.net

Ксенія Фукс
редактор, дизайнер

Ілона Ушеніна
редактор, дизайнер

Антон Власенко
дизайнер

Богдан Бондар
технічна підтримка

Катерина Пріб
ілюстратор

Дмитро Пуха
коректор

Олександра В'язінько
коректор

Ханна Масерс
коректор

Людмила Бондар
коректор

Impressum

Herausgeber:

Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport
Hagelsbrunnen 2c
70565 Stuttgart
Telefon: +49 1525 396 97 65
E-Mail: red@gelblau.net
www.gelblau.net
www.fb.com/gelblau.ua
Auflage: 500 Exemplare
Erscheinungsweise: quartalsweise,
kostenlose Verteilung.
Druck: «Друкарня ПІТАТ»
вул.Б. Хмельницького, 63 79019 Львів,
Україна / Druckerei «Schtat», Bohdana
Khmel'nyts'koho Str., 63, 79019 Lemberg
(Lwiw), Ukraine

Autoren:

Катерина Александрова /
Kateryna Alexandrowa
Денис Баранец / Denis Baranets
Богдан Бондар / Bogdan Bondar
Людмила Бондар / Ludmila Bondar
Вадос Ельми / Wados Elmy
Олексій Ємел'яненко /
Oleksiy Yemelyanenko
Галина Залецька / Galyna Zalecka
Афіна Хаджинова / Afina Khadzhynova
Світлана Мельник / Svitlana Melnyk
Жанна Огірчук / Zhanna Ogirchuk
Дмитро Печерський / Dmytro Pechersky
Данило Попков / Daniil Popkow
Петро Проць / Peter Prots

Дмитро Пуха / Dmytro Pukha
Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs

Credits für Fotos:

Kseniya Fuchs, Kateryna Prib, Ilona
Ushenina, Isabel Kritzer, Tatyana Misiuk,
Afina Khadzhynova, Galyna Zaletska,
Drud (Navi), Juri Pinsky, Petro Prots, Yana
Stefanyshyn, Lesya Voronyuk, Oleksiy
Yemelyanenko, Kateryna Alexandrowa,
Denis Baranets, Olexandr Tkachuk, Go-
A, pixabay.com, freepic.com, Wikimedia
Commons, eurovision.tv, unsplash.com, The
Notorious IBE, Eitlen Photography

**Dieses Werk sowie seine Teile sind
urheberrechtlich geschützt.**

Від редакції

Останній осінній день попрощався з нами до наступного року. Озираючись на останні три місяці, редакція Gel[:b]lau радіє поділитись з читачами тими чудовими подіями, які супроводжували нас цей час.

У нас з'явилися нові рубрики. Щоб привернути увагу чоловіків, ми запровадили «Чоловічу сторінку». А також ми здійснили прохання наших читачів та додали до рубрики Культура новий постійний розділ – «огляд літератури».

Оскільки наш часопис вже давно вийшов за межі Штутгарта та Баден-Вюртемберга, у розділі «Діаспора» Ви знайдете новини з українських громад Мюнхена та Франкфурта. Отже, якщо у Вас в місті планується щось цікаве – присилайте нам свої анонси!

І, мабуть, найголовніша новина минулої осені – це створення «Українського ательє культури та спорту» (Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport) – нового об'єднання, яке має за мету надати платформу для розвитку всім творчим та спортивним, щирим та небайдужим.

Тим часом за вікном вже приємно тягне різдвяними солодощами та глінтвейном, в місті все перетворюється на дивну зимову казку, а це значить, що Різдво вже на порозі. Тож команда Gel[:b]lau залюбки поділиться з Вами своїми улюбленими різдвяними ринками.

А після того, як Ви скуптували різдвяного пряника, настає час розігнати набрані калорії – стати на лижі або сноуборд! Саме цьому присвячена тема нашого зимового випуску, адже лижний сезон тільки набирає обертів та супроводжуватиме нас наступні місяці!

І поки ми катаємось на лижах та дивуємось сніжинкам, редакція часопису висловлює подяку усім, хто приймав участь у конкурсі «Літо – це маленьке життя». Ви – дивовижні!

Тож ласкаво просимо до зимового випуску Gel[:b]lau!

Із вдячністю й щирою повагою
редакція часопису Gel[:b]lau ■

#всебудегельблау!

Редакція Часопису

Відкриття лижного сезону 2016 / 2017

Сліпуче сонце, гори снігу, мальовничі крайовиди, круті спуски, свист вітру у вухах, червоні від адреналіну щоки... Що там казати — відчуття миті, коли весь світ належить тільки тобі. І це все можливо на гірськолижному курорті. Але, любий читачу, якщо ти взагалі не цікавишся цим видом спорту, не поспішай перегорнути сторінку і я переконаю, як круто це може бути. Для багатьох початківців може бути загадкою, навіщо люди піддають себе таким випробовуванням, як катання на лижах чи сноуборді. З першого погляду здається, що від тих приладь ніякої користі: пиляться собі вдома,

тільки місце займають, а коли прийде їх час, то доведеться ще й тягти на своїх плечах. Чи це дійсно відпочинок і гідна альтернатива теплому морю? Це дізнаємось прямо зараз з розповідей прихильників.

«Починати кататися можна вже коли людина вперше встала на ноги, а закінчувати, коли вже стояти не може» — цитата одного інструктора»

Зимова казка в Альпах

Ізабель з Німеччини вперше познайомилась з гірськолижним спортом в 3 роки. Батьки віддали її, ще зовсім незграбною, в руки досвідченого інструктора. Невпевнені рухи, безкінечні падіння, але дівчинка швидко переборола страхи і з того моменту не пропускає жодного сезону. «Це як летіти — каже Ізабель — якщо ти одного разу став на лижі, то це на все життя!».

Спортсменка з двадцятирічним стажем більш за все полюбляє кататися в Австрії, — через велику кількість різноманітних трас та прекрасний сервіс. Лех (Lech), Цюрс (Zürs) та Санкт-Антон (St Anton) — найпопулярніші курорти. До речі, перша школа лижного катання на гірських лижах була організована саме в Цюрсі. А у 1937 році тут було зведено один з перших підйомників.

За словами відпочивальників, у Австрії можна знайти як прямі траси для новачків, так і «чорні» спуски для екстремалів, а також фантастичні пейзажі, затишні ресторани і розваги на будь-який смак.

До Болгарії за позитивними емоціями

Палка прихильниця швидких спусків, українка Тетяна вперше стала на лижі в студентські роки: «Щоб зрозуміти чи подобається тобі кататися на лижах, досить спробувати лише раз. І після цього — або любов на все життя (очікування зимового сезону, вибір нового місця для катання і всілякі витрати на лижне спорядження), або глибока неприязнь, усвідомлення того, що це не твоє і небажання пробувати ще коли-небудь.»

Екстремалка відносить себе до першої групи, зробивши крок на зустріч страху та складнощам, вона відчула бажання випробувати себе та неабиякий азарт.

Тетяна вважає себе прихильницею нового курорту у Болгарії — Банско:

«Мені дуже сподобалося кататися там: хороший сервіс, достатня кількість трас. Не дарма там катаються лижники з Франції та Англії, для цієї категорії Болгарія значно дешевше від інших європейських курортів» – каже дівчина.

Банско – це не тільки гірськолижний курорт, але і красиве старовинне місто з масою пам'яток. І в цьому вже досвідчилися туристи зі всього світу.

Дивовижні гори Кавказу

Особливе місце в географії катання українки займає і Грузія. Гірськолижний курорт Гудаурі назавжди залишив відбиток у серці Тетяни:

– Величні гори, велика кількість снігу. Принаймні нам пощастило і під час нашого перебування його було багато. Особлива атмосфера – суміш грузинського колориту і молодіжного духу (там відпочиває і катається дуже багато фрірайдерів (катання на лижах і бордах поза підготовленими трасами, краще всього по незайманому снігу).

До Грузії щорічно приїжджають тисячі туристів, а Гудаурі серед них є особливо популярним.

Українська візитівка

Номер один для українців (і не тільки) – звісно ж Буковель. Це чи найбільш відомий і відвідуваний гірськолижний курорт. На його території розмістилося величезна кількість готелів і туристичних баз, готових прийняти мандрівників з різних країн.

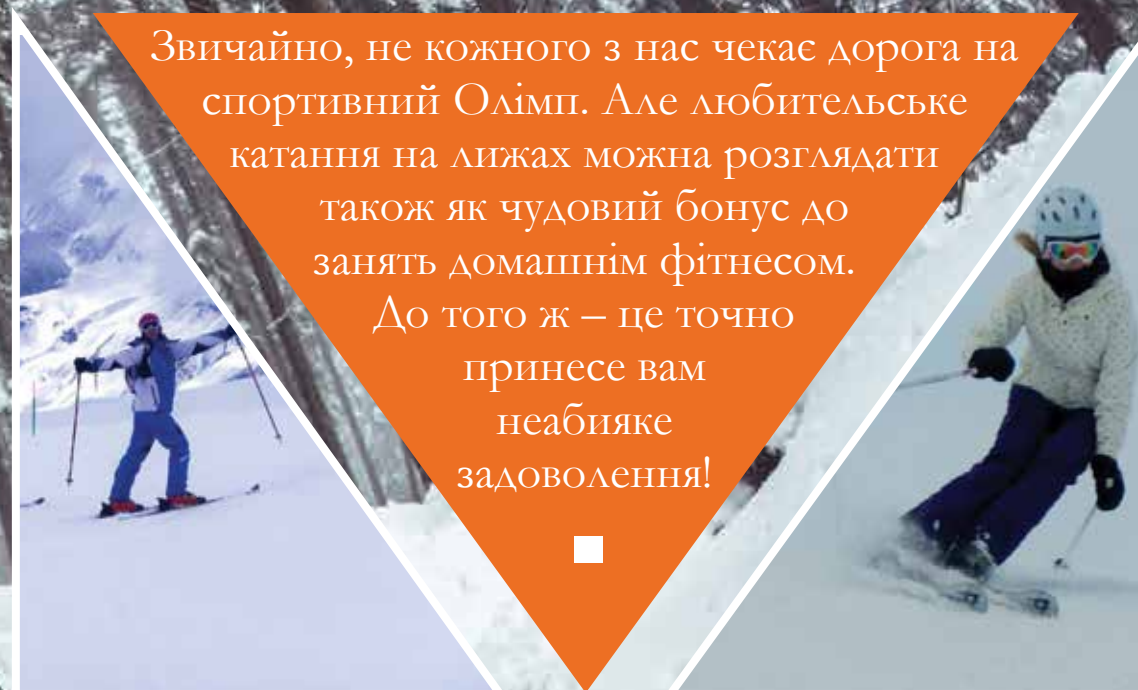
У Буковелі – 62 спуски, загальна довжина яких – 50 кілометрів. Всі траси розділені на три типи залежно від складності. Тут можна кататися навіть вночі, завдяки системі підсвітки, а снігові гармати і вирівнювачі трас підтримують високу якість спусків навіть навесні. Будуть задоволені як початківці, так і професіонали.

Катерина
Александрова,
журналіст

Звичайно, не кожного з нас чекає дорога на спортивний Олімп. Але любительське катання на лижах можна розглядати також як чудовий бонус до занять домашнім фітнесом. До того ж – це точно принесе вам неабияке задоволення!

Поспішайте робити добро!

Вітаю читачів журналу Gel[ˈb]lau! Хочу розповісти вам про те, як легко творити добро...

В 2014 році, коли на вулицях країни почали лунати вибухи, багато моїх знайомих в соціальних мережах публікували звіти про підтримку потерпілих. Попри те, що я знаходилася в Німеччині, мені теж хотілось допомогти.

Але як і кому допомагати? В цей час я зраділа, що в мене є друг – Космос. Людина з найдобрішою душею і великою кількістю друзів!

Дитиною Космос вдягав комбінезон. Зимовий такий, теплий та великий. Як скафандр. Ось так і вийшло – Космос (залишимо це ім'я для моєї статті).

– Космос, – кажу я в трубку – давай робити добро! Адже ми здорові, маємо багато знайомих та друзів! Я знайду охочих допомогти людям тут, а ти займатимешся логістикою по Україні. Пошукаємо нужденних? В нас все вийде!

І так все закрутилося. Ми зв'язалися з центром допомоги переселенцям в Маріуполі, через знайомих знайшли сім'ї,

які потребували допомоги. В соціальних мережах я запропонувала підтримати українців у скруті, і з великим натхненням та підтримкою зібрала перший пакунок: побутову хімію, сухе дитяче харчування, одяг.

Надіслали! Роздали! Сподобалося... Робити добро приємно. Так, егоїзм, але задля допомоги людям він дозволений.

Певна річ, далі були й інші пакунки. Через знайомих Космос вийшов на дитячий будинок для інвалідів. Дружківка. Життя після війни.

– Ми хочемо допомогти дітям. Чого ви потребуєте? – запитав Космос робітницю сиротинцю.

– Нам не вистачає їжі для дітей! – пролунало у відповідь.

Стисла історія: Після бойових дій і погіршення інфраструктури в Донецькій області, в це місце завезли дітей з багатьох інших будинків, після чого кількість вихованців удвічі перевищила норму.

хімією, ліками, одягом. Десятки кілограм. Останній пакунок мене дуже втішив! На роботі я розповіла про те, що допомагаю дітям з Донбасу і шукаю людей, які хотіли б долучитися. Тому я склала список одягу, необхідного дітям: шкарпетки, майки різних розмірів, і все це у великих кількостях. Моя співробітниця прочитала перелік та запитала мою адресу для

Буду збирати новий пакунок =) Якщо ви бажаєте взяти у цьому участь, напишіть мені!

Афіна
Хаджинова
afina19@gmail.com

«Їжі немає. Грошей немає. Допомоги від держави не дочекалися. Боляче. Кому і що зробили ці діти...»

Їжі немає. Грошей немає. Допомоги від держави не дочекалися. Боляче. Кому і що зробили ці діти... І скільки ще таких в цьому світі! Діти... вони взагалі ні в чому не винні. Тим паче інваліди!

Соціальні мережі творять диво! На першу допомогу цьому будинку за декілька тижнів я збрала 450 євро. Сума невелика, але на неї в Україні ми купили багато їжі!

Я завжди кажу: 5 євро великої ролі для нас не зіграють, але коли сто чоловік пожертвують по 5 євро – суми вистачить на декілька тонн картоплі! Щастя яке – їжа для дітей!

Космос об'їздив села, накупив картоплі у фермерів та надіслав її у Дружківку.

На цьому ми не зупинилися: далі були пакунки з побутовою

пересилання. На тому й розійшлися.

Через тиждень в моєму домі, в коридорі, стояли 5 величезних коробок.

«Комусь меблі привезли», – подумала я й пішла далі.

Та, звісно, коробки призначалися мені! Цілих 80 кг різнокольорових футболок. 80 кг кольорового пшастя! На додаток, мій друг-стоматолог подарував коробку зубної пасти! Все відіслали нашими українськими водіями, за що їм щира подяка!

Під кінець хочу повідомити, що до нового року залишилось не так багато часу, і дуже хочеться подарувати дітям трохи новорічної казки!

DRUD

найкращий бі-бой світу

Участь в міжнародних батлах по брейкінгу таких як Circle Industry (Австрія), World Bboy Class (Нідерланди), The Notorious IBE (Нідерланди) – мрія багатьох бі-бойів, проте для Олександра (Drud) із команди Navi – це черговий виклик та неповторний досвід. Саша погодився розповісти про свій шлях на зустріч успіху.

– Сашко, тобі належать чимало трофеїв із міжнародних чемпіонатів. А що стало точкою відліку для одного з найкращих бі-бойів світу?

– Точною відліку було бажання робити, щось незвичайне. Випадково, 13 років тому, я виконав один з базових елементів брейкінгу і зрозумів, що це моє.

– Брейкінг – твоя основна професія, чи просто хобі?

– Головна моя професія – IT, я працюю Project manager-ом в компанії SoftServe.

А поняття хобі, на мою думку, вмерло десь в 2009 році, з багатьма іншими модними словами того часу.

Брейкінг давно вже перетворився на образ життя. Для нас це не просто танець, а спосіб намовищення і двигун постійного зросту, який водночас проектується на інші наші активності/проекти.

– Ти відвідав чимало країн. Який на твою думку стан брейкдансу в Україні?

– Давайте краще не про стан, а про рівень, тоді очевиднішою буде роль, що її Україна грає на світовій арені.

По всій країні є багато шкіл брейкінгу, які навчають талановитих дітей і молодь. Нещодавно ми зловили перемогу у відборі на один з найлегендарніших і наймасштабніших змагань Battle of the Year в номінації 8 на 8 kids.

Є змагання під назвою Undisputed, взяти в ньому участь можна, якщо отримати перемогу на одному з 8 топових змагань світу (RedBullBCOne, OutbreakEurope, IBE, і т.д.) всіх перераховувати не буду. Україна в рейтингу Undisputed посідає перше місце.

А загалом справа не в рейтингах, а у ставленні. Українські бібої вирізняються унікальними стилями поміж інших країн, так як завжди прагнуть зробити, щось своє

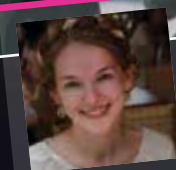
і унікальне. Це мабуть відмінність не тільки України, але й всього пострадянського простору. Тому на світовій арені ми робимо резонанс, коли з'являється змога, але, на жаль, не всі мають змогу показати себе, але це вже інша історія.

– Наскільки насичений графік твоїх тренувань?

– Колись я тренувався кожного дня. Зараз лише п'ять разів по 2-3 год. Систематичність і дисципліна :)

– До змагань готуєшся якось по-особливому?

– По-різному. Важко залишатись завжди на піці своїх можливостей, але при потребі це можливо, тому і підготовка залежить від того, в якому стані знаходиться тіло.

Галина Залецька

– Чим вирізняється твій стиль?

– Це дуже загальне питання, на яке так не даси відповідь, краще самому побачити. Але загалом я люблю робити багато неочікуваних/вибухових речей і акцентувати музику різними фрізами (тепер точно треба дивитись).

– Як виникла команда Navi та скільки в ній учасників?

– Команда була створена в 2013 році. Протреба в своїй команді з'явилась після того, як ми вже перемогли декілька разів за кордоном, але завжди під тимчасовими назвами, бо збиралися люди з різних команд.

Команда складається з шести людей: Drud (Львів), Lussysky (Львів), Patos (Львів), Raptor – 9 років (Львів), Beetle (Калінінград), Vados (Мурманськ).

– Що більше любиш: колективні чи сольні батли?

– Люблю всі батли, до кожного з них, чи то соло, 2 на 2 ... 8 на 8, потрібен свій підхід і хід самого батлу завжди інший. Я – за різноманіття.

– Ти не лише займаєшся брейком, а й читаєш реп, пишеш вірші. Розкажи, чого ти вже досягнув та які плани маєш на майбутнє?

– Так, це правда. Зараз, після довгої перерви, я почав працювати над новим матеріалом, раніше випустив два альбоми: «Balance» і «Temp».

Щодо віршів ... я запустив проект під назвою «Моно|Log» і відеороботу на перший вірш «Вагони», яку ви можете знайти на ютубі

«Кам'яний вік», або Медіа-простір часів здобуття незалежності

Сьогодні ми б хотіли більше дізнатися про труднощі, пов'язані з функціонуванням медіа-простору і роль, яку він відігравав у період становлення України як незалежної держави. В цьому нам допоможе активний член Штутгартської громади, колишній оператор-волонтер Юрій Пінський.

— Ми всі знаємо, що події 2014 року охрестили здобуттям «другої незалежності», хотілося

б провести паралель з 91-им роком, як розвивалися події на той час?

— Весь гумор в тому, що паралелі провести неможливо, в 90-их роках це було цілком несподівано. Розповім, зрештою, з самого початку... В 89-ому році зайшов до мене на роботу, в книжковий магазин, журналіст Сергій Набока — це було моє перше з ним знайомство. Так збіглося, що у грудні цього ж року з діаспори Української

Гельсінської спілки (УГС) прийшов подарунок — відеокамера — Sony, 8мм системи NTSC. В УГС на той час знімати було нікому, тому мені сказали: «Ось тобі камера, знімай». «Але я ж не знаю, як», — відповів я і почув: «Вчися». Інструкції, звичайно, також не було... Ну що ж, довелося вчитися, знаходити перехідники з NTSC на PAL, і десь з січня 90-ого року я почав знімати все — мітинги і демонстрації, а оскільки відбувалися всі ці події в неділю, то вихідних в мене по суті не було.

— А до цього ти мав досвід операторської роботи?

— Мав. Я працював на Укртелефільмі освітлювачем, асистентом оператора з правом зйомок. Іноді оператори дозволяли мені познімати деякі шматочки, тобто досвід був уже тоді, і досвід доволі великий.

— Ми знаємо, що у 2014 році соціальні платформи стали таким собі центром розповсюдження інформації. Як це працювало на той час?

— В основному ланцюжком: від одного до іншого, знайомі, друзі, знайомі знайомих, друзі друзів. Демонстрації були не такими вже й численними: 2 - 3 тисячі людей, не більше. Тим не менш, з кожним днем їх ставало все більше. Справа в тому, що на той час репресивний апарат не те що б ослабнув, але намагався принаймні «особливо» не втручатись, і це продовжувалося десь до початку революції на граніті, студентського голодування. Тоді в 90-их студенти показали, що, по-перше, вони

сила, по-друге, влада побоялася їх чіпати і по-третє, їх почав підтримувати народ. Ось в цьому події 90-их і 2014-ого співзвучні. Києвом пройшли 2 демонстрації, спочатку «невеличка» — тисяч п'ятдесят, на той час це була величезна купа людей. Але коли на наступну демонстрацію вийшло близько 120-и тисяч, почали ставати заводи, ось тоді владі стало якось дуже-дуже неприємно. І вона навіть пішла на поступки: когось звільнили, щось пообіцяли, одним словом, все це погасили, але погасили так «м'якенько».

«19-ого ніхто не міг уявити, що 24-ого все зміниться»

— Цікаво, як ви розповсюджували відзнятий матеріал, як з тогочасними технологіями люди дізнавалися правду?

— Тоді це був фактично кам'яний вік. Якщо подія була особливо цікавою, то касети передавали в Москву агентствам, з якими ми співпрацювали: CNN, Reuters, ARD. Плюс копії постфактум відсилали на «Радіо Свобода» і йшли на діаспору. Тому що інакше було неможливо. Ми також використовували «прямі перегони» — пересилання матеріалу з телецентру на телецентр через релейний зв'язок, там він знову ж таки записувався на відеомагнітофон і далі йшла передача. Так, скажімо, в січні 91-ого, коли захопили телецентр у Вільнюсі, транслювати довелося з Ризького телецентру.

— А пересічним громадянам України важко було отримати

доступ до цих джерел?

— Через телебачення це було неможливо. В основному інформацію можна було почути на «Радіо Свобода», тобто радіопередачі відігравали важливу роль. Мої відзняті сюжети в основному транслювали на Заході, аби вони знали що у нас коїться. Більше того, тележурналістів в сучасному уявленні тоді в Україні не було. Було офіційне телебачення, яке влоділо 3-ма програмами, і там навіть щось знімали, дещо навіть йшло в ефір, але з такими коментарями, що... (сміється) краще було їх не слухати.

— Але ж на той час вже була сформована когорта відомих журналістів. Вони писали лише для західних видань, чи й для українських також?

— Вже виходила газета Української Гельсінської спілки, також окремі партії випускали газети, які розповсюджували на Майдані Незалежності, друкували у Ризі, Вільнюсі, потайки перевозили електричками, часто їх навіть перехоплювали. До того ж, в 90-ому році перестали «глушити» (прим. радіохвилі) BBC, «Радіо Свободу» і «Голос Америки», а українські редакції працювали і працювали доволі таки плідно.

— А який настрій панував, коли все закінчилось, після здобуття незалежності: було більше радості і надії, чи все-таки скепсису?

— По-перше, це було повною несподіванкою. Зранку 19-ого серпня дорогою до Києва я переїхав українсько-польський

кордон. І вже в Коростені о 12-ій дня ми помітили занепокоєння на вокзалі, питаємо: «Що сталося?». «В Москві переворот», — відповідають нам. Приїхавши до Києва, я одразу хапаю відеокамеру і йду на Майдан. Члени «Народної Ради» визнали тоді переворот і підтримали Горбачова. Тобто ще 19-ого ніхто не міг уявити, що 24-ого все зміниться, цього ніхто не очікував. Ці події були настільки неочікуваними, що 24-ого влада і демократи були у повній розгубленості. Я чудово пам'ятаю, як Кравчук зачитує чернетку «Декларації про незалежність», а в нього за спиною стоїть Левко Лук'яненко, і Кравчук якийсь не такий, і Лук'яненко якийсь скуйовджений — це було дуже цікаво. І тоді, чесно кажучи, ми мали великі сподівання, але і тоді, і в 2004-ому, і навіть зараз... деякі нюанси якось не залагодились. Тоді могли спокійно заборонити Компартію, в 2004-му могли спокійно пересаджати злочинців, зараз те ж саме, хоча... в нас змінилися правила гри: з президентсько-парламентської ми стали парламентсько-президентською республікою, тому різких рухів, на жаль, уже робити не можна — не законно. Змінилися умови. Але поки, я вважаю, ми рухаємося у правильному напрямі, звісно, дуже повільно, але не можна отримати все й одразу, тому в цьому випадку «поспішати потрібно повільно»

Богдан Бондар

Коні на стероїдах або незнайомий мотосвіт

Богдан Бондар

Перший у світі мотоцикл «Райтваген»

Спорт-байк

Кафе-рейсери

Ендуро

— Ну і як?!
— Муху сказати, ви вигдали неабияку костодробарку... Думаю, варто б додати другу передачу, бо більш ніж 12 км за годину ця тархтілка не їде!

Мені здається, що саме так після випробування першого у світі мотоцикла з двигуном внутрішнього згорання під гордою назвою Райтваген (Reitwagen) відповів перший «байкер», юний Пауль Даймлер своєму батькові Готтлібу та його колезі Вільгельму Майбаху.

Цього коня на дерев'яних колесах, сконструйованого у 1885 році, було загнано до штутгартської «конюшні» в маленькій майстерні поряд із затишним парком Курзал (Kursaal), що на Каннштатті (Cannstatt).

Як і його живий прообраз, механічний жеребець не всидів на місці і стрімко пронісся землею кулею, видозмінюючись відповідно до стилю, культури та самовираження свого наїзника.

Так, у 60-70-х роках домінує агресивно-рвучкий характер двоколісного монстра, темп якому задають японські мотовиробники (Honda, Yamaha, Suzuki, Kawasaki).

У цей час найбільшою популярністю користуються мотогонки, де інженери застосовують найсучасніші технології для досягнення рекордних швидкісних показників, формуючи таким чином особливу породу **спортбайків**. Особливістю цих спідстерів (англ. *speedster*) є надпотужні двигуни вкупі з мінімальною вагою і пластиковим «обвісом» (захисні і додаткові зовнішні елементи) обтікаючої форми.

Саме у післявоєнному Лондоні з'являється новий прошарок бунтарської молоді у шкіряних куртках. Вони проводять цілі ночі у татовому старенькому гаражі, доводячи мотомотлох до здатності «зробити тонну» (*«take a tone»*), тобто розігнатися до шалених на ті часи 100 миль на годину (160 км/год). Це їх потім прозвуть рокерами, адже їх вік припав на пік популярності рок-н-ролу. Це вони — ті самі кафе-рейсери, які влаштували

блискавичні перегони на спір, щоб встигнути повернутися і дослухати трек короля Елвіса у заповненому в'єцент *Ace-Cafe* — найпопулярнішому байкер-кафе у передмісті Лондона.

По суті **кафе-рейсери** (англ. *cafe-racer*) — це такі собі збірні солянки з дешевих і відомих на той час моделей мотоциклів: Triumph, Norton, BSA, Vincent — максимально полегшені, з непропорційно витягнутим баком і «бджолиним» сидінням, одним словом — все «як у спорта».

Але були і ті, хто проміняв міську метушню на багнюку бездоріжжя, ті, кого більше приваблювали зоряні ночі у наметі, витіюваті лісні доріжки або гірські гравійні серпантини. Виникла нова каста мотолюбителів бездоріжжя — ендуристи.

Ендуро (від англ. *endurance* — витривалість) — це такий собі «всепролазний» байк, здатний до того ж їздити на дорогах загального призначення. Вирішили посеред пікніка подолати декілька мілководних лісних річок чи розсікти гарбузове поле по дорозі додому? Не сумнівайтеся — шпичаста гума на колесах, широке кермо і високі крила витягнуть з будь-якої трясовини!

Ну і куди ж без законодавців моди, поважних, солідних і, часом, брутальних **чоперів** (англ. *chopper*)? Я гадаю, образ статного бороданя в окулярах з банданою в косусі, що з шаленим гуркотом проноситься повз на своєму «харлеї» — це перше, що спадає на думку при слові «байкер». Та хоча дійсно своєю популярністю чопери зобов'язані американському виробнику Harley-Davidson, багато інших компаній (Honda, Yamaha, Kawasaki) теж підтримують неповторний стиль цього мотоцикла: низька широкора посадка, високе крилате кермо, різноманітні шкіряні та хромовані агрегати і, звичайно ж, гучна випускна система, ну щоб було не тільки видно, але й чути такого «красеня».

Це далеко не вичерпний перелік різноманіття цієї дивовижної техніки. Чого тільки варті «оголені» спорти для міських джунглів — а-ля **стріт-файтери**; вертляві бійцівські **скремблери**; всепролазні худощаві **тріал-байки**; крилаті трюкачі **кроси**, чи флегматичні стилісти **бобери**.

Якщо ви ще з дитинства вигинали шию при перших шалених звуках непокореного залізного звіра, але ніяк не наважувалися самі його приручити, досить вагатися! Оберіть собі «породу» за вподобанням, або створіть свій власний неповторний стиль (**кастом-байки**), і вирушайте у нескінченну подорож на зустріч світанку...

Чопер

Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport

Ідея створення нового об'єднання з'явилась відтоді, коли кількість активної творчої молоді в Штутгарті стала критичною. Працюючи над часописом та спілкуючись з нашими читачами, ми помітили, що не тільки нам, засновникам Gel[ˈb]au, бракує певних культурних заходів у місті. Згодом стали з'являтися фейсбук-групи, де люди намагалися знайти однодумців, але то все було нецілісним. Тому було вирішено розпочати щось абсолютно нове, сучасне, цікаве та головне – динамічне. Так народилося «Українське Ательє Культури та Спорту» (UAKS e.V.).

Наше ательє – це така собі платформа для розвитку творчості та творчого потенціалу, це цікаві люди з натхненням та прагненням робити прекрасне, це дивовижна мережа митців зі всього світу, це культурні та спортивні події у Штутгарті та за його межами.

Ключовим фактором для створення нового об'єднання стало мистецтво, без якого ми не можемо уявити наше життя. Коли знайшлися однодумці, наша віра в заплановане ще більше окріпла. Дивлячись на наших друзів у Штутгарті, було також вирішено слідувати старовинному виразу про красивий дух у красивому тілі та додати до нашого творчого ательє ще й спорт, тим паче, що спортсменів в нас виявилось багато.

Головні цілі нашого об'єднання – це просування мистецтва, культури та спорту; інтеграція українців у німецьку культуру і навпаки та підтримка потребуючих допомоги людей в Україні. Щоб усі ці цілі здійснити, ми прописали цілий ряд заходів та подій, наприклад, таких як: виставки образотворчого та декоративно-ужиткового мистецтва, організація концертів та тренінгів, організація забігів та спортивних змагань,

Частина команди UAKS, жовтень 2016

екскурсії по місту Штутгарт, участь у культурних заходах міста, розвиток української бібліотеки та, звичайно, акції допомоги дітям та жертвам конфлікту в Україні.

Оскільки наш часопис є наріжним каменем Ательє, ми вирішили проводити якусь цікаву культурну подію до кожного нового випуску. Фотовиставка «Ost-Ukraine. Donbas 2014-2016» – це перша така подія. Але це тільки початок!

В наступному 2017 році на Вас чекають виставка картин штутгартських українців, творчий блошиний ринок (Kunstflohmarkt), благодійний аукціон, а ще літературні вечори, дні українського кіно, чемпіонат з шахів, літні забіги та участь в Stuttgarter Festival der Kulturen.

Ксенія Фукс,
блогер,
kseniyafox.com

Для самоідентифікації та позиціонування ми створили собі свій власний корпоративний стиль. Логотип Ательє, базовим елементом якого є круг, втілює в собі нашу цілісність. Круг є найкомпактнішою геометричною фігурою та не має кутів, як і ми: тісно співпрацюємо один з одним і всі проблеми вирішуємо ще до їх появи. Ядро/центр логотипу символізує Ательє, навколо якого створюються нові проекти. Розрив кіл говорить про те, що наше об'єднання відкрите, і завжди буде раде новим ідеям, проектам та однодумцям.

Хто за всім цим стоїть? По-перше, команда! По-друге, люди, які закохані в свою справу. По-третє, громадські активісти, які прагнуть змінити навколишнє середовище на краще за допомогою прекрасного.

Приєднуйтеся до нас та відкрийте для себе двері нашого Ательє. Разом ми зможемо більше!

fb.com/uaks.ev/

Розкидала українців доля по світові. Хтось прагнув якомога швидше позбутися свого коріння, хтось плекав його. Імена багатьох загубилися в історії. Та всі ми залишаємо по собі слід і пам'ять: у вчинках і ділах, у дітях... Дехто, наділений хистом від Бога – твори, відкриття, музичні шедеври... Ми горді за них і горді називатися українцями.

Андрій Шевченко

влетів у футбол, як м'яч у ворота з його ноги. Чи 12 м'ячів, які він забив в своєму дебютному матчі за команду «Динамо-2», для якої сезон 1992/93 теж став дебютом в першій лізі. Чи сотні інших – стрімких і незворотних.

Кар'єра його теж була стрімкою: олімпійська збірна, згодом – вища ліга. Перший гол у єврокубках Шева забив у ворота мюнхенської «Баварії» коли йому було лише 18 років і не його вина, що той матч ми програли.

Шевченко грав у нападі збірної України в тандемі з Сергієм Ребровим, у півзахисті їх підтримували Косовський та Андрій Гусін. У кінці 90-х ми говорили «Динамо» – мали на увазі – збірну. Гідна гра проти сильних світових команд. За кожним його кроком на полі ревно стежили вболівальники, матчі з участю Шеви обговорювали навіть далекі від

спорту люди. Він і сьогодні залишається рекордсменом національної команди за кількістю забитих м'ячів (48).

У 23 роки Шевченко змінив «Динамо» на італійський «Мілан». Забивши 176 голів, виграв Лігу чемпіонів та отримав «Золотий м'яч» найкращого футболіста Європи 2004 року. Потім буде лондонський «Челсі» та нетривале повернення до Мілану.

16 лютого 2016 року представлено тренерський штаб збірної України. Одним із помічників Михайла Фоменка став Андрій Шевченко. «Для мене це величезна честь і велика відповідальність, постараюся виправдати довіру. Хочу допомогти гравцям вийти на інший рівень. Я готовий до виконання будь-яких завдань. Важлива комунікація гравця і тренера, будемо над цим працювати», – сказав на прес-конференції Шева.

Микола Леонтович

Композитор, диригент, аранжувальник української пісні і просто вчитель музики — Микола Дмитрович Леонтович — народився 1877 року на Вінниччині, все життя прожив на Україні і нікуди далі Донбасу не виїжджав. А ось його Щедрик, більш знаний як «Carol of The Bells» («Колядка дзвіночків»), мандрує світом і до сьогодні вважається різдвяним хітом.

Знадобився геній Леонтовича, щоб проста архаїчна мелодія набула такої різдвяної чарівності і ритмічної міці. Він перетворив її на багатоголосся, яке посилюється ближче до кінця композиції, дописав декілька переходів, і в такому вигляді «Щедрик» постав перед вибагливою київською публікою. В грудні 1916 його вперше виконав студентський хор Київського Університету св. Володимира, а вже через п'ять

років - 5-го жовтня 1921 року - українську мелодію почув нью-йоркський Карнегі-Хол.

Прижиттєва слава Миколи Леонтовича була короткою: в ніч на 23 січня 1921 року його застрелив агент ВЧК Афанасій Грищенко. Текст рапорту, що розкриває ім'я вбивці композитора, оприлюднили лише у 1990-х, після відкриття архівів КДБ.

В інтернеті Carol Of The Bells згадують на величезній кількості сайтів. Англomовна Вікіпедія стверджує, що існує понад 150 версій «Щедрика». Carol of the Bells має безліч обробок: від класики до року. Її співають Бітлз, Pentatonix, Savatage, а виконання у стилі «техно-данс» від DJ DemoniX вже стало культовою класикою електронного андеграунду...

А от ім'я українського композитора Миколи Леонтовича, який створив цю чарівну мелодію, мало кому відоме.

Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка,
Стала собі щебетати,
Господаря викликати:
– Вийди, вийди, господарю...

Василь Сліпак

волонтер, учасник АТО з позивним «Міф» – скорочено від партії Мефістофеля у опері «Фауст», яку він, – соліст Гранд-опера, співав на головній сцені Франції. Талановитий співак, патріот України загинув 29 червня 2016 у бою біля селища Луганського Донецької області, недалеко від Дебальцево.

Коли почався Майдан Василь жив і працював у Парижі. Успішна оперна кар'єра, гастролі... Статний красень, два метри зросту, улюбленець публіки, жінок і друзів. Сцена була його покликанням. Багато досягнень і ще більше планів...

Та... Майдан... У Парижі, біля фонтану Сен-Мішель – того самого де вбили Симона Петлюру, Сліпак з одностудійними проводили різноманітні акції, щоб зібрати кошти на допомогу Україні. Після однієї з них купили автомобіль Ford для добровольців.

«Все почалося с волонтерства. ДУК Правий Сектор – перші похресники нашої волонтерської організації – «Fraternité Ukrainienne/Українське братство, – згадував Василь перебуваючи на передовій. – Це міг бути і інший батальйон, та ми особисто знали цих людей. Всі хлопці з Кам'янець-Подільського». Волонтерство природно переросло в активну участь

Брат Василя – Володимир Омелян (міністр інфраструктури України) написав у Фейсбукі: «Майдан дуже змінив його. Він надривно переживав, що не з нами на цьому задимленому квадраті, писав, дзвонив, організовував підтримку нашої боротьби у Франції. А потім зник».

Близькі не знали, що Василь Сліпак воює у складі 1-ї окремої штурмової роти 7-го окремого батальйону ДУК ПС. Літо 2015 – Піски. Пекло Донецького аеропорту. Після ротації, Василь дає благодійні концерти в Парижі, допомагає дітям, загинув в АТО бійців.

З допису Омеляна: «Після першої війни він повернувся іншим. Міцнішим, впевненішим, сконцентрованим на важливих речах. «Завершивши реформи, підемо разом на передок. Хоча тобі їх завершити ніхто не дасть, тому краще бери автомат одразу. Часу менше стратити», – жартував він.

Літом 2016 року Василь Сліпак знову повернувся на Донбас. Через два тижні куля снайпера обірвала пісню...

З допису Омеляна: «Васильку, заспівай», – просив його мій покійний тато. І в звичайному львівському помешканні бриніли шибки від контр-тенора, потім тенора, згодом баритона вже не львівського, а паризького і світового маестро. Вечеря і твій голос: «занадто добре тут у вас, не можу довго так, маю вертатися до побратимів»...

Василь Сліпак не вмів чекати і поклатися на інших...

У вересні 2015 року Патріарх Київський Філарет нагородив Василя Сліпака медаллю «За жертвність і любов до України». Орден «За мужність» І ст. (посмертно) – отримали батьки...

Сергій Павлович Корольов

батько сучасної космонавтики і ракетної зброї, народився у 1907 році в Житомирі.

Після школи вступив до Київського політехнічного, де планував вчитися будувати літаки. Та Москва не дозволила навчати авіаційних інженерів у Києві, і талановита молодь змушена була продовжити навчання в Росії. Поїхав і Корольов. Закінчив аеромеханічний факультет МВТУ ім. Баумана і захопився ракетними двигунами.

З зав'язанням молодості поринає Корольов у роботу. Очолівши відділ крилатих ракет у Реактивному науково-дослідному інституті, він розробив експериментальну систему керованої ракетної зброї. Вперше в світі обґрунтував концепцію ракетного винищувача-перехоплювача, здатного за кілька хвилин досягти великої висоти.

А 1938 року – арешт, катування і вирок: десять років ГУЛАГу. Місце відбування – Колима, пізніше – Казань. Там, у закритому технічному бюро НКВД, він з іншими «ворогами народу», серед яких і Валентин Глушко (ще один видатний українець – в майбутньому творець багаторазового ракетно-космічного комплексу «Енергія»-«Буран»), працював над реактивним двигуном для бомбардувальника «Пе-2».

Після звільнення Сергій Корольов стає головним конструктором балістичних ракет. Найбільше його досягнення – перша у світі двоступенева міжконтинентальна балістична ракета Р-7. На базі бойової ракети Корольов розробив ракетно-носії та пілотовані космічні кораблі «Восток» та «Восход», на яких людство вперше підкорило космос.

У 1957 року, після запуску першого супутника, Герман Оберт – німецький вчений – написав Корольову, гідному на його думку Нобелівської премії: «Ви втілили в життя мрію, яка жила в нашій свідомості багато років. Людство вдячне вам». Та лист до адресата не дійшов. Ім'я Сергія Корольова було державною таємницею. У промовах і звітах його згадували як «Генерального конструктора», а наукові роботи він підписував: «професор К. Сергєєв».

12 квітня 1961. На космодромі Байконур на старті перша космічна ракета. Її творець, Сергій Павлович Корольов, зовні виглядає незворушним, тільки щільно стиснуті губи та брови, що майже зійшлися на перенісці, вказують безмежне внутрішнє напруження. Політ пройшов успішно. Потім були інші. Був вихід людини у відкритий космос.

Автоматичні станції дісталися Місяця, Венери і Марса. Космонавт Павло Попович (теж українець), передав з космосу своєму «Генеральному» насправді неземне вітання: заспівав улюблену пісню Корольова «Дивлюсь я на небо...»!

Ім'я Сергія Павловича Корольова стало відомим лише після його смерті. Пройшло всього п'ять років після здійснення мрії життя – польоту людини у космос.

Людмила Бондар, журналіст

 Волинський-Царьков
1. September 2016

Куди слід звертатися для оформлення дозволу на виїзд на постійне місце проживання (ПМП) за кордон? Скільки часу триває його оформлення?

Gefällt mir · Kommentieren

  12

 Dima Pukha На території України це можна зробити у відділеннях Державної міграційної служби України, за її межами – у закордонних дипломатичних установах України (генеральних консульствах або консульських відділах посольств України).
Оформлення дозволу на виїзд на ПМП у відділеннях Державної міграційної служби України триває до трьох місяців, у закордонних дипломатичних установах України – в середньому півроку (в останньому випадку загальний час розгляду заяви залежить в першу чергу від строків пересилання документів і заяв до та з України, які не є сталими та можуть досить різнитися з часом).

Gefällt mir · Antworten · 1. September um 18:10 · Bearbeitet

 Вітя Шапкін
12. September 2016

Які документи необхідно подати для оформлення дозволу на виїзд на ПМП? Скільки коштує його оформлення?

Gefällt mir · Kommentieren

 Dima Pukha

Перелік документів для оформлення дозволу на виїзд на ПМП наведений у пункті 26 Порядку оформлення, видачі, обміну, пересилання, вилучення, повернення державі, знищення паспорта громадянина України для виїзду за кордон, його тимчасового затримання та вилучення, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України №152 від 07.05.2014 року (<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/152-2014-p>).

Gefällt mir · Antworten · 3 · 12. September um 17:08

 Оля Містячкова
24. September 2016

Я вже маю німецький Niederlassungserlaubnis або Erlaubnis zum Daueraufenthalt-EU. Навіщо мені додатково оформлювати ще й український дозвіл на постійне проживання? Це ж одне й те саме.

Gefällt mir · Kommentieren

Dima Pukha Це досить розповсюджена помилка. Дозволи на перебування (Aufenthaltstitel), видані компетентними органами Німеччини, не мають жодного стосунку до дозволів, які видаються компетентними органами України. Зокрема, дозвіл на виїзд на постійне місце проживання за кордон, який можна оформити у Державній міграційній службі України чи в закордонних дипломатичних установах України, в жодному разі не є еквівалентом німецьких безстрокових дозволів на перебування і не замінює їх.

Gefällt mir · Antworten · 1 · 25. September um 08:54

 Ментолова Ненсі
26. September 2016

Чи зобов'язаний я оформити тимчасовий консульський облік після подачі до консульства заяви на дозвіл на виїзд на ПМП? Чи зобов'язаний я після отримання дозволу на виїзд на ПМП оформити постійний консульський облік?

Gefällt mir · Kommentieren

 2

Dima Pukha Ні. Консульський облік є добровільним за деякими винятками, які, однак, не пов'язані з оформленням дозволу на виїзд на ПМП.

Gefällt mir · Antworten · 2 · 26. September um 10:18

 Жвототрусова Геля
30. September 2016

Я щойно отримала німецький Niederlassungserlaubnis або Erlaubnis zum Daueraufenthalt-EU. Чи зобов'язаний я тепер оформити український дозвіл на виїзд на постійне проживання за кордон?

Gefällt mir · Kommentieren

Dima Pukha Ні. Аналогічно оформлення українського дозволу на виїзд на постійне проживання за кордон не є передумовою для отримання безстрокового дозволу на перебування в Німеччині.

Gefällt mir · Antworten · 5 · 30. September um 16:47

Віталька Залізнийкулак
05. Oktober 2016

Я вже тривалий час живу в Німеччині, але не оформив український дозвіл на виїзд на постійне місце проживання за кордон. Чи є його оформлення обов'язковим перед виїздом до Німеччини на тривалий час? Чи маю я сплатити штраф, якщо оформлятиму цей дозвіл лише зараз?

Gefällt mir · Kommentieren

Dima Pukha Ні. Оформлення цього дозволу є правом, а не обов'язком громадян України. Оформити дозвіл на ПМП можна в будь-який момент до виїзду за кордон України або навіть після нього. Відповідно, штрафу за несвоєчасне оформлення дозволу на виїзд на ПМП не передбачено.

Gefällt mir · Antworten · 2 · 05. Oktober um 06:54

Бред Плодовитий
20. Oktober 2016

Я оформлюю собі дозвіл на виїзд на ПМП з метою подальшого виходу з громадянства України. Чи зобов'язаний я оформити його також моїм дітям?

Gefällt mir · Kommentieren

Dima Pukha Ви можете зробити це за бажанням. Водночас, це є сенс зробити зараз, якщо дітям теж буде оформлюватися вихід з громадянства України.

Gefällt mir · Antworten · 3 · 21. Oktober um 05:08

Стас Михайлович
25. Oktober 2016

Моя дитина має громадянство України, але народилася за кордоном і ніколи не проживала в Україні. Для оформлення дозволу на виїзд на ПМП за кордон з мене тепер вимагають спочатку зареєструвати дитину за моїм місцем проживання в Україні та/або оформити дитині «внутрішній» паспорт громадянина України. Чи є ця вимога законною?

Gefällt mir · Kommentieren

Dima Pukha Так. Кожен громадянин України, який досяг 14 років та не має оформленого дозволу на виїзд на ПМП за кордон, зобов'язаний мати «внутрішній» паспорт громадянина України. Вимога реєстрації дитини за місцем проживання батьків в Україні також є законною.

Gefällt mir · Antworten · 2 · 25. Oktober um 17:22

Вовчик Гальмо
9. November 2016

Якщо оформлення цього дозволу не є обов'язковим, то навіщо він існує взагалі? Чи дає він якісь переваги або чи будуть якісь недоліки, якщо оформити його?

Gefällt mir · Kommentieren

Dima Pukha Оформлення дозволу є обов'язковою умовою лише для виходу з громадянства України.
Наявність оформленого дозволу на ПМП спрощує визначення податкового статусу (не) резидента особи в Україні. У випадку закінчення строку дії закордонного паспорта громадянина України оформити новий особа з оформленим дозволом на ПМП (за деякими винятками) може лише через закордонні дипломатичні установи України. Крім того, облік військовозобов'язаних громадян України, які оформили дозвіл на ПМП, не ведеться. З недоліків можна вказати необхідність здачі «внутрішнього» паспорта громадянина України. Це ускладнить процес ідентифікації особи громадянина України під час перебування в Україні, адже багато чинних нормативно-правових актів України вимагають від громадянина України надання саме «внутрішнього» паспорта для ідентифікації особи на території України.

Gefällt mir · Antworten · 3 · 10. November um 19:28

Волинський-Царьков
Я звернувся з заявою про оформлення дозволу на виїзд на ПМП, але її в мене не прийняли через те, що я не маю зареєстрованого місця проживання в Україні або моє зареєстроване місце проживання в Україні знаходиться на території Автономної Республіки Крим чи в зоні проведення антитерористичної операції. Чи є ця відмова законною?

Gefällt mir · Antworten · 18. November um 14:12

Dima Pukha Ні. Відповідно до положень статті 7 закону України «Про звернення громадян», звернення, зокрема заяви, оформлені належним чином і подані у встановленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та розгляду.

Gefällt mir · Antworten · 2 · 18. November um 16:22

Інформація наведена для ознайомлення та не замінює консультацію кваліфікованого спеціаліста з юриспруденції.

«Спадок Нації» історія найдорожчого скарбу

В неділю 28-го серпня 2016 року після Служби Божої до нашої української громади у Штутгарті завітали сценарист та оператор фільму «Спадок нації» Леся Воронюк та Олександр Ткачук з Чернівців. Ця

історично-документальна стрічка вже встигла за короткий час здобути симпатії глядачів не тільки в Україні, але й за її межами. І ось, після успішної прем'єри в Мюнхені, Берліні, Кьольні та Франкфурті, настала

черга Штутгарту. Вдалося зібрати не тільки свідомих та зацікавлених українців, але й друзів України зі столиці Швабії!

Фільм називається «Спадок Нації», але я сміливо б його назвав «Скарбом Нації»!

Чому скарбом? Тому, що вишиванка з візерунком – це саме те, що ідентифікує українців в усьому світі! Це дійсно той скарб, який ми успадкували від наших пращурів, і те, що

визначає нашу самосвідомість і виділяє нас як націю серед інших народів.

Вишиванка – наш генетичний код, який впливає на долю і виконує захисну функцію в нашому житті. Наш ідентифікаційний візерунок передавався з покоління в покоління в кожній родині, незважаючи ні на які обставини чи мінливості життя.

Навіть та потужна система радянської ідеології, яка свідомо

намагалась придушити, висміяти чи викоринити все українське, не спромоглася знищити традицію та автентичний культ вишиванки.

Її візерунки настільки потужні та заряджені енергією, що існують поза часом та виміром, поза матеріальною свідомістю. Це – інший вимір, який розуміли наші пращури та попередні покоління, та який нам ще належить збагнути.

Знайти відповіді на ці та інші запитання нам допомогла праця талановитих та гідних буковинців. А тим, хто не зміг подивитися фільм разом з нами, рекомендую неодмінно переглянути його – «Спадок Нації». Саме ми є спадкоємцями! ■

Петро Проць

40-річчя кафедрального собору в Мюнхені

Цього року виповнилось 40 років Кафедральному собору Покрови Пресвятої Богородиці та Св. Андрія Первозванного у Мюнхені – єпархії Української Греко-Католицької Церкви.

Будівля храму вражає контрастністю. Ззовні собор має авангардистський вигляд – робота німецького архітектора Ервіна Шляйха, здійснена у стилі конструктивізму. Всередині

ж храм випромінює дивовижну затишну атмосферу завдяки дерев'яному оздобленню та унікальним роботам відомого іконописця Святослава Гординського. Особливої святості храму додають і мощі Блаженного Петра Вергуна.

Привітати духовенство і парафіян церкви до Мюнхену, на запрошення о. Володимира Війтовича, спеціально прибув Посол України Андрій Мельник. У своїй промові він наголосив на важливій об'єднавчій ролі церкви для консолідації закордонного українства, закликавши до ще більш тісної взаємодії та синергії з дипломатією для кращого просування національних інтересів України у Німеччині. Після урочистостей Посол вручив Андрієві Куцану високу державну нагороду Президента України за його внесок у розбудову Української держави та з нагоди 25-річчя Незалежності.

Після урочистої частини на гостей чекав святковий концерт, в якому прийняли участь: танцювальний ансамбль «З перцем», музиканти та співаки Тарас Яценко, Руслан Солтис та Тарас Янитський ■

Незгасима свічка

Вже традиційно Українська Громада у Франкфурті-на-Майні кожну четверту суботу листопада вшановує пам'ять жертв Голодоморів 32-33 років.

На наші заходи приходять українські патріоти з Гессену та проінформовані місцеві жителі. Метою проведення такого заходу є інформування громадськості про злочини проти українців, які були скоєні за радянських часів.

Організаторами зазвичай є голова української громади у Франкфурті-на-Майні Олексій Ємельяненко, заступник голови Громади міста пан Григорій Кульба, активісти Олена Альберт, подружжя Кирилових

(організатори цього року), Валерій Хлівний та всі члени Громади. На акції не раз була висловлена спільна вимога українців до уряду ФРН та особисто до бундесканцлера пані Меркель – Визнати Голодомор 1932-33 років актом геноциду українського народу!

На завершення заходу, в пам'ять про жертв Голодомору-геноциду, присутні зазвичай співають гімн України ■

Олексій Ємельяненко, заступник голови Центральної Спілки Українців в Німеччині

Ich verstehe mich als Partner bei Ihren steuerlichen Fragen und biete folgende Leistungen im Bereich des Steuerrechts an:

- Beratung im nationalen und internationalen Steuerrecht;
- Steuererklärungen, Steuergestaltung und Steuerplanung;
- Begleitung von steuerlichen Außenprüfungen;
- Vertretung vor Finanzbehörden;
- Finanzbuchhaltung, Gewinnermittlung, Kostenrechnung und betriebswirtschaftliche Auswertungen;
- Jahresabschluss.

Meine fachlichen Dienstleistungen lassen sich auch über eine größere räumliche Distanz gewährleisten.

Viktoriya Bartsch

Steuerberater

Bruckbergstr. 8
85467 Neuching

☎ + 49 8123 989 39 15

☎ + 49 179 7180 705

viktoriya.bartsch@gmx.de

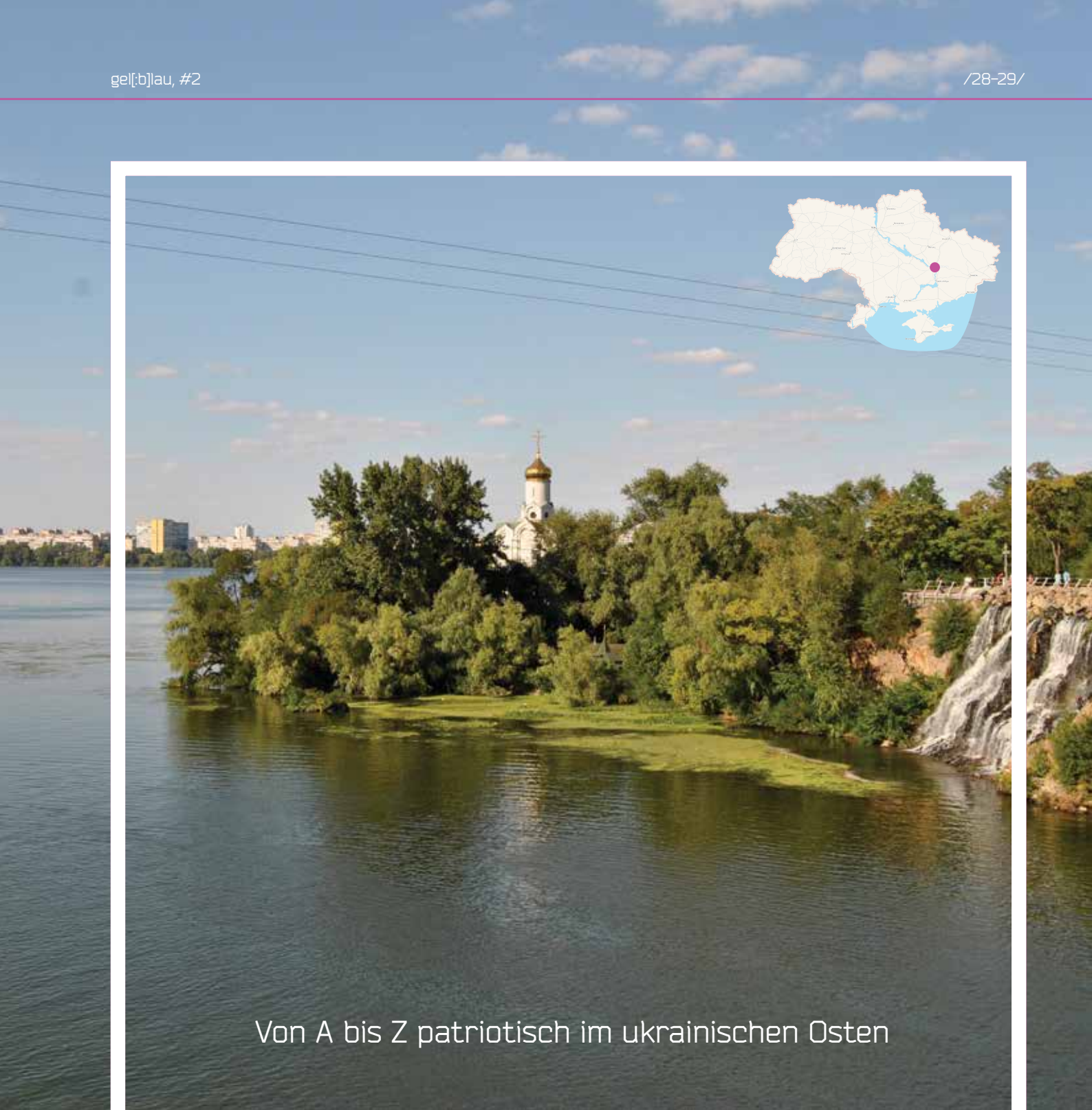

Im Jahr 2017 wartet auf die Ukraine eine ehrenvolle Mission. Der Sieg von Jamala mit dem Lied «1944» in Stockholm brachte den 62. Eurovision Song Contest in die Heimat der Sängerin. Das ist der zweite ukrainische Sieg: Im Jahr 2004 gewann Ruslana mit ihren «Wild Dances» den ESC in Istanbul und holte den Wettbewerb nach Kiew.

Dieses Jahr wurden in einem Kampf um das Recht der Gastgeber zu werden multikulturelle Millionen-Stadt Odessa, Hauptstadt Kiew und Industriemetropolen Charkiw und Dnipro vorgestellt. Die Entscheidung fiel der ukrainischen Regierung nicht leicht. Nun steht fest, dass der ESC im Mai 2017 erneut in Kiew stattfindet. In der 1. Ausgabe von Gel[ːb]lau haben wir über die spannende Reise nach Odessa berichtet. In dieser Ausgabe können Sie mehr über die Finalist-Stadt Dnipro und den Sieger Kiew erfahren.

In der Krisenzeit soll dieses Prestigeprojekt zeigen, dass die Ukraine kein postsowjetisches, sondern ein modernes europäisches Land ist.

European Song Contest
2017 in Kiew

Von A bis Z patriotisch im ukrainischen Osten

Dnipro–Dnipropetrowsk

Mein Freund Roland hat schon mehrere europäische Länder besucht und dieses Jahr war sein Ziel Osteuropa, genauer gesagt – die Ukraine. Seit langem plante ich auch meine Heimat zu besuchen und nun haben wir beschlossen, gemeinsam nach Dnipropetrowsk (seit 2016 Dnipro) zu fliegen.

Auch wenn die ersten Siedlungen im heutigen Stadtgebiet bereits in den prähistorischen Zeiten vorhanden waren, gilt das Jahr 1776 als Geburtsjahr von Dnipro, damals bereits zur Gebietshauptstadt erklärt. Seitdem hat es einige Veränderungen gegeben, inkl. Namensänderungen. Das Jahr 2016 setzte einen neuen Meilenstein: Der zweite, einem sowjetischen Revolutionär gewidmete Teil, wurde aus dem Namen gestrichen und aus Dnipropetrowsk

wurde Dnipro – die Stadt am gleichnamigen Fluss.

So lernte Roland sie auch kennen: Durch ihre Herz und Stolz – die größte Uferpromenade Europas, die mit ihren schönen Springbrunnen und der Grünanlage sagenhafte 23 km lang ist. Von hier kommt die Pracht des Flusses zur Geltung und es lässt sich vorstellen, was Taras Schewtschenko gesehen hat, als er sein bekanntes Gedicht „Der Dnepr stöhnt und brüllt, der breite[...]“ geschrieben hatte.

Ein echter Hingucker ist die (wirklich) sehr lange Sitzbank, geschmückt durch unterschiedliche Metallfiguren. Nicht weit entfernt ist die Wunschkugel: eine große Glaskugel direkt an der Uferpromenade, die vor 11 Jahren aufgebaut wurde. Sie ist ein wichtiges

Symbol für die Einwohner, die glauben, dass sie Träume verwirklichen kann. Um das alles besser zu betrachten, haben wir uns ein paar Runden auf dem Riesenrad gegönnt, von dem aus sich ein tolles Panorama auf die Innenstadt öffnet.

Der nächste Stopp war das greise „Historische Museum“, das für die Einheimischen eine wichtige kulturelle Säule ist und in dem es immer tolle Ausstellungen gibt. Ohne „Historisches“ (das ist die einheimische Abkürzung) lässt sich Dnipro nicht vorstellen.

Gegenüber gab es eine Ausstellung über den Krieg in Donbas-Gebiet. Ab 2014 übernahm die Stadt die traurige Funktion der ersten Anlaufstelle für die Verletzten. Zum Einen durch die Nähe zum Kriegsgebiet, zum

Anderen – weil die Einwohner von Dnipro etwas bewirken wollten und sich sehr engagierten.

Dennoch lebt und entwickelt sich Dnipro weiter und das lässt sich u. A. an der Stadtarchitektur erkennen. Während der Sowjetzeit wurde die historische Architektur aus dem 18.-19. Jahrhundert nicht gepflegt. Stattdessen wurde das Stadtbild aus Beton gefördert. Umso schöner ist es zu sehen, wie die Architekten von heute Dnipro einen neuen und zeitgemäßen Look verpassen.

Unsere knurrenden Mägen führten uns zu einem Restaurant. In Dnipro gibt es alle möglichen Küchen, dennoch war das ein richtiger Zeitpunkt für Roland, echte ukrainische Küche auszuprobieren: Borschtsch mit Schmand und Dill, Wareniki und Kiewer Kotelett, Pyrischky und noch viel mehr.

Dnipro ist für seine Metro bekannt – nämlich dafür, dass es vielleicht die kürzeste Metro der Welt ist. Deswegen hat hier das „Sammeltaxi“ die Hoheit: Ein öffentliches Verkehrsmittel, welches es auch in anderen Städten

der Ukraine gibt, aber welches wahrscheinlich nur in Dnipro so präsent ist.

Sammeltaxi stellt einen Minibus dar, in den 10 bis 15 Leute hinein passen sollten, aber in Wirklichkeit so viele, wie es eben geht. Der größte Vorteil eines Sammeltaxis ist, dass man an einem beliebigen Ort einsteigen kann – einfach winken, wie beim Taxi. Ich musste das Roland zeigen insbesondere wegen der Zahlungsmethode. Wir haben uns auf die noch freien, vordersten Plätze gesetzt. Und alle Fahrgäste, die nach uns eingestiegen sind, reichten das Geld für die Fahrt an Roland zur Weitergabe an den Fahrer. Erstaunt hat er das Geld weitergereicht und versucht das zu wiederholen, was die Leute sagten.

Meine Impressionen habe ich bereits nach der Rückkehr nach Deutschland aufgeschrieben. Bis dahin ist nur das Schöne und Lustige im Gedächtnis geblieben. Aber ein Schatten liegt über der Stadt am mächtigen Dnipro-Fluss. Man hört oft Sirenen der Krankenwagen, die vom Flughafen zum Militärkrankenhaus eilen. Die Menschen sind anders. An dieser Lage ändert sich nichts, aber die Menschen warten und hoffen weiter, dass irgendwann wieder Feuerwerke erlaubt werden und keine Sirenen mehr zu hören sind ■

Kateryna
Aleksandrova,
Journalistin

Eine Liebe, ein Kiew

Zuallererst möchte ich die Leser vorwarnen, dass es in diesem Artikel nicht um solche allgemeine Sachen wie die leckere Küche, hübsche Mädels oder Gastfreundlichkeit geht.

Jährlich wird «die Mutter aller russischen Städte», wie Kiew mit Beinamen heißt, von mehr als 1 Mio. Touristen besucht. Dabei verschmelzen diese unter den 4 Millionen Einwohnern sehr leicht. Die ausländischen Besucher werden sehr freundlich empfangen – habt also keine Angst, wenn ihr jemanden nach einem Ort oder Laden aus Foursquare fragt und dann eine dreistündige Stadtführung bekommt, auch ohne ausreichende Fremdsprachenkenntnisse :)

Das coolste, was man in Kiew vorfinden und spüren kann – ist das Verhältnis der Kiewer zur eigenen Stadt. Die Einwohner nehmen sie tatsächlich wie etwas Eigenes wahr. Die Stadt könnte man mit einer Wohnung vergleichen, die seit Jahren nicht renoviert wurde: An manchen Stellen hat sich die Tapete gelöst, im Badezimmer ist die Waschmaschine undicht und im Kinderzimmer haben die Kinder die Wand beschmiert. Aber man spürt, dass die Eigentümer eigentlich ganz nette Menschen sind, die man immer wieder besuchen möchte.

Die Einheimischen bummeln gern durch die Stadt, um etwas Neues zu entdecken – sei es eine

neue Bar oder ein Street Food Fest, welche in der letzten Zeit an Popularität gewonnen haben. Eine Ausstellung oder Galerie, vielleicht ein Kunstobjekt – egal in welchem Viertel man angekommen ist, es gibt überall etwas.

Es gibt in Kiew jedoch einen Ort, an dem die leidenschaftlichsten und die herzlichsten Umarmungen stattfinden, besonders unter den Jugendlichen. Alle kennen ihn, auch ohne ein «Treffpunkt»-Schild. Dies ist McDonald's am Leo-Tolstoi-Platz. Im lokalen Slang einfach Mäcces neben LT. Ihr könnt also bei euren Bekannten oder Freunden richtig punkten, wenn ihr ein Treffen dort ausmacht. Mindestens ein Freibier oder -Kaffe gibt's dann garantiert. Gerade hier würde ich auch den Rundgang beginnen.

Wenn sich eure Freunde um 15 Minuten verspäten (in Kiew gilt,

dass alle Männer pünktlich sind und Frauen sich um 15 Minuten verspäten), regt euch nicht auf, es gibt dort immer professionelle und moderne Straßenmusiker zu hören. Und wenn ihr auf ein Mädchen wartet, ist es wünschenswert pünktlich zu sein, da sich in der Nähe des Leo-Tolstoi-Platzes der größte Blumen-Markt in der Stadtmitte befindet.

Apropos Kaffee. Kiewer sind verrückt danach und gefühlt alle 200 m findet ihr die Möglichkeit, den frischgemahlenden aromatischen Kaffee zu kaufen.

Nachdem man sich einen feinen Kaffee geholt hat,

Kiew. Stadt des Kaffees und der Start-ups

Es gibt viel, was man über Kiew weiß und noch mehr, was man über die ukrainische Hauptstadt wissen sollte. Jedoch ist Kiew für mich vor allem meine Heimatstadt. Mit ihr verbinde ich meine persönlichen Erfahrungen, Erinnerungen und Geheimnisse.

In den letzten Jahren hat sich Kiew zur Stadt des Kaffees entwickelt – des Getränkes, das einem die Munterkeit und Kraft gibt, alle Pläne in die Tat umsetzen zu können. Vor vier Jahren bin ich auf dem Weg zur Arbeit zufällig auf ein kleines Café in der Nähe der Tram-Station gestoßen und habe dort einen Latte Machiatto bestellt. Auf der Theke stand eine Dose mit Quizfragen zu verschiedenen Wissensgebieten. Man musste richtig die Frage beantworten, um einen kleinen Gutschein zu erhalten. Einen heißen Kaffee mit Denksport fand ich toll. Die zwei jungen Männer, die das Café heute noch führen, träumten damals davon, einen Tag in größere Räumlichkeiten einzuziehen. Ihr Traum ging in Erfüllung und heute mieten sie einen gemütlichen Raum mit 12 Plätzen, in dem es immer nach Kaffeebohnen riecht.

Eine solche einzigartige Geschichte hat fast jedes Startup-Unternehmen in Kiew, von denen es hier nun eine ganze Menge gibt. In der Regel hat ein solcher Unternehmer weder ein großes gemütliches Büro noch ein Auto; er fährt zu seinem Arbeitsplatz mit dem Fahrrad oder Metro. Aber er hat viel Hoffnung für die bessere Zukunft und steht morgens früh auf, um das Leben in der Ukraine zu verändern.

Zweifelsohne ist das Leben in mehreren Ländern weltweit viel besser und komfortabel als hier, in der Ukraine. Aber wenn ich in Kiew Urlaub mache, setze ich mich morgens in ein Café mit den Panoramafenstern und betrachte, wie Menschen draußen mit einer Tasse in der Hand und großen Visionen im Kopf versuchen, die Zukunft ihres Landes und jedes Ukrainers zu verbessern.

Dima Pechersky,
Autor

begeben wir uns Richtung Taras-Schewtschenko-Universität – ein rotes Bauwerk, eines der Wahrzeichen der Hauptstadt, das den Namen des Vaters der ukrainischen Literatur trägt. Schewtschenko-Park gegenüber der Uni wurde in der letzten Zeit zu einem echten Testort für die kreativen und innovativen Sitzbänke. Deswegen rate ich euch mal eine auszusuchen, euch

hinzuhocken und ein Paar Minuten einfach mit jemanden über das Leben zu quatschen. Außerdem befinden sich zahlreiche Pokestops in dem Park!

Einer der typischen Orte im Park ist das immerwährende Schlachtfeld der Intellektuellen, die gegeneinander in den Schachbataillen kämpfen. Meistens sind das nicht nur Veteranen dieser Sportart, sondern auch des Lebens.

Nächster Halt – das Goldene Tor von Kiew. Der Treffpunkt Nummer zwei für Kiewer. Er ist weniger belebt, aber dafür gemütlich und gehoben.

Die größten Sehenswürdigkeiten hier sind ein Teil der Mauer, der fast 1000 Jahre alt ist, sowie das Tor, das seinerzeit der Haupteingang in die Stadt war. Hier wurden die wichtigsten Gäste empfangen. Lasst uns hier ein Bild machen, selbstverständlich Kaffee trinken und los zum nächsten Halt!

Pflicht zu besuchen ist auch die gleichnamige U-Bahn-Station, denn sie ist eine der schönsten und tiefsten der Welt und ist dauernd in verschiedenen Rankings zu finden. Ein Fahrschein kostet 4 Hrywni (ca. 15 Cent)

Weiter geht es zur Sophienkathedrale, die vor über 1000 Jahren vom Jaroslaw dem Weisen gegründet wurde. Übrigens war seine Tochter Anna Königin von Frankreich – also, unbedingt hier

ein Selfie machen! Ihr werdet bestimmt über die tausendjährigen Fresken und Mosaiken, die seit der Gründung der Kathedrale erhalten geblieben sind, staunen. Der Glockenturm ist einer der bekanntesten Wahrzeichen Kiews. Auf dem Platz vor dem Dom finden immer wieder verschiedene internationalen Festivals, Wohltätigkeitsveranstaltungen und kostenfreie Theateraufführungen statt. Es ist ein echtes Kulturzentrum der Hauptstadt, wo nicht nur internationale Spezialitäten angeboten werden, sondern auch geistige Nahrung.

Die U-Bahn-Station «Das Goldene Tor» ist eine der schönsten und tiefsten der Welt und ist in verschiedenen Rankings zu finden.

Als nächstes wartet ein ziemlich gemütlicher und überraschender Ort auf uns – die Landschaftsallee, die von den Einheimischen auch als Park Güell Kiews bezeichnet wird. Vor einigen Jahren haben sich einige Mäzene und Künstler zusammengeschlossen und kreierten märchenhafte Skulpturen, die mit Mosaik verziert sind. Später entstanden auch Bänke im gleichen Look. Und noch später kamen weitere Künstler dazu und brachten Unmengen an interessanten Werken mit sich. Sie sind schwer zu beschreiben, aber es ist sehr spannend sie anzuschauen, während man auf einer dieser modernen Bänke mit einer Tasse Kaffee in der Hand sitzt.

Andreassteig öffnet uns die Tür zu einem der ältesten und authentischsten Viertel der Stadt – Podil. Seit Ur-Zeiten war der Steig eine prachtvolle und lebendige Säule der Stadt, die den oberen, von Adligen bewohnten Teil Kiews, mit dem unteren Teil, wo die einfachen Menschen lebten, verbundene. Heutzutage ist es ein megaauthentischer Ort, wo man echte ukrainischen Souvenirs sowie Werke der lokalen Künstler kaufen kann.

Vados Elmy,
blogger
[www.velmee-
blog.wordpress.com](http://www.velmee-blog.wordpress.com)

Am Ende unseres Spaziergangs gehen wir zum Postplatz herunter, springen in die Seilbahn ein und fahren zu den «Dnipro's Steilhängen». Hier eröffnet sich dem Auge ein fantastischer Ausblick auf die mächtige Ader des Flusses, zauberhafte mit Grün bedeckte Hügel und den Ameisenhaufen der Stadt, die zu beschäftigt ist, um Sie zu bemerken ■

Übersetzung von Vsevolod Mostovetsky und Ilona Ushenina.

Andreassteig

St.-Andreas-Kirche

Chreschtschatykstraße

Ukrainische Hochzeit: Lang lebe die Tradition!

Die Art, wie eine Hochzeit in der Ukraine gefeiert wird, wird hauptsächlich von den modernen europäischen Trends diktiert. Jedoch immer mehr Paare feiern heute ihre Hochzeit traditionell samt aller Bräuche. Unglaubliche Schönheit der feierlichen Lieder, ukrainische Tracht, traditionelle Geschirrtücher («ruschnyky») – all das stellt das Symbolische und Sakrale dar, was eine Hochzeitsfeier ausmacht.

Doch wie ist sie – die ukrainische Hochzeit? Der Ablauf hat je nach Region eigene Besonderheiten, drei grundlegende Bestandteile bleiben aber überall bestehen: der vorhochzeitliche Teil, der feierliche Teil und der nachhochzeitliche Teil.

Der vorhochzeitliche Teil

Zuerst werden die Verhandlungen organisiert. Familie und Freunde werden eingeladen, um zu verhandeln, wann die Trauung und die Hochzeitsfeier stattfinden. Danach besucht der Bräutigam mit den Ältesten (erfahrenen respektablen Männern) im Rahmen der Heiratsvermittlung das Haus der Braut und bringt Brot und kleine Geschenke mit. Sind die Eltern der Braut mit der Hochzeit einverstanden, geben sie ihren Segen. Die Braut bindet dem Bräutigam als Zeichen ihrer Zustimmung ein besticktes Tuch um den Hals und die Ältesten bekommen bestickte Handtücher.

Zeitnah nach der Heiratsvermittlung findet die Verlobung statt, die der wichtigste Brauch der vorhochzeitlichen Phase ist. Der Bräutigam fährt mit seiner Familie, Freunden und Musikern zum Haus der Braut. Dort verteilt er Geschenke und die eingeladenen Gäste werden bewirtet

und singen Lieder, die das Brautpaar und deren Eltern besingen. Am Ende der Verlobung segnen die Eltern das Brautpaar mit Brot und Weizen.

Der Hochzeitsritus selbst dauert heutzutage ein bis zwei Tage, in der Vergangenheit konnte es jedoch sogar eine Woche sein. In der Regel beginnt die Feier am Donnerstag. An diesem Tag wird Korowai gebacken – ein hoher runder Brotlaib, dekoriert mit Blumen und Vögeln aus Teig. Die Symbolik des Korowais ist mit dem Sonnen-, Mond- und Sternekult verbunden. Auch das Wasser, in dem die Bäckerinnen ihre Hände gewaschen haben, soll magische Kräfte verliehen bekommen.

Am Donnerstagabend findet im Haus der Braut der Immergrün-Ritus statt, bei dem die Braut zusammen mit ihrer Mutter, den Brautjungfern und Frauen, die in der Ehe glücklich sind, die Immergrün-Kränze flechten. Das Flechten wird vom feierlichen Gesang begleitet. Der Bräutigam besucht mit seinen Trauzeugen die Braut, um die Kränze zu kaufen und die Ikonen zu Hause damit zu schmücken.

Wenn die Kränze fertig sind, zieht die Braut einen davon und sowie die feierliche ukrainische Tracht an und geht um die Häuser, um Gäste zur Hochzeit einzuladen. Der Bräutigam lädt zusammen mit seinen Trauzeugen auch seine Gäste ein. Bevor sie losgehen, bestreut die Mutter das

Brautpaar sowie die Trauzeugen mit Weizen und Münzen.

Früher nach dem die Gäste eingeladen wurden, kehrte die Braut mit ihren Jungfern nach Hause, wo der Junggesellenabschied («Mädchenabend») stattfand. Dieser Abend symbolisierte die rituelle Trennung des Brautpaares von der unverheirateten Jugend und vollendete die vorhochzeitliche Phase. Am Mädchenabend wurden das Hochzeitslied gespielt und der Braut ihr Zopf entflochten und Kranz aufgelegt, was das Ende der Mädchenzeit symbolisierte. Der Bräutigam mit Trauzeugen brachte der Braut Stiefletten und ein Tuch und sie schenkte ihm besticktes Hemd («wyschywan-ka»).

Der feierliche Teil der Hochzeit

Am Morgen vor der Hochzeit schmücken beide Seiten den Korowai mit Blumen. Zur Braut kommen ihre Brautjungfern und zum Bräutigam seine Trauzeugen,

um den beiden mit den Vorbereitungen auf die Trauung zu helfen.

Der Bräutigam wird von seinen Eltern gesegnet und macht sich gemeinsam mit den Verwandten und dem Ältesten auf den Weg, um die Braut «freizukaufen». Der heutige Freikauf verläuft einfacher und schneller, aber nicht weniger spannend. Denn gerade das Freikaufen der Braut schafft die feierliche Stimmung, gibt den richtigen Ton an und hilft allen Beteiligten die Aufregung zu überwinden. Nach dem Freikauf begibt sich das Paar zum Standesamt, um ihr Vorhaben vor dem Staat zu bestätigen. In der letzten Zeit ist es jedoch beliebt geworden, die Ehe einige Tage oder auch Monate vor der eigentlichen Hochzeitsfeier registrieren zu lassen.

Im Unterschied zu den westlichen Traditionen, wird die Braut bei der kirchlichen Trauung nicht vom Vater in die Ehe bzw. zum Altar geführt. In den ukrainischen Bräuchen ist die Einigkeit die Voraussetzung für das gemeinsame

Leben. In die Kirche treten der Bräutigam und die Braut Arm in Arm ein als gleichberechtigte Teilnehmer der Zeremonie. Vor dem Eintritt in die Kirche teilen die zukünftigen Mann und Frau dem Pfarrer mit, dass sie diese Entscheidung freiwillig getroffen haben. Die Zeremonie geht ab diesem Moment los. Vor dem Altar wird ein besticktes Tuch («ruschnyk») ausgebreitet, das den Wohlstand symbolisieren soll, wörtlich «damit die Neuvermählten nicht auf der bloßen Erde stehen». Mit diesem Ruschnyk werden im Haushalt die Heiligenbilder oder Osterkörbe verziert.

Nach der kirchlichen Trauung treffen die Neuvermählten ihre Eltern, die sie mit Brot, Salz, Wein und Honig begrüßen. Die Gäste werden erst dann zum Tisch gebeten, nachdem das Brautpaar angestoßen hat und nachdem das Gebet für die Gesundheit und Wohl der Neuvermählten ausgesprochen wurde.

Am Ende des Abends nehmen der Ehemann oder die Schwiegermutter der Braut ihren Brautschleier ab und anstatt dessen binden ihr ein Tuch als Zeichen dafür, dass sie nun verheiratet ist und keinen Kranz mehr tragen darf. Die Braut zieht ihren

Brautschleier anschließend allen ihren Brautjungfern an, damit diese auch ihre zweite Hälfte finden.

Der nachhochzeitliche Teil

Am Tag nach der Hochzeitsfeier laden die Eltern des Brautpaares alle Gäste der Feier zum Mittagessen ein, um auf diese Art und Weise die Neuvermählten zum ersten Tag ihres gemeinsamen Lebens zu gratulieren. Diese alte Tradition wird heute immer noch gelebt ■

Vorbereitet von
Galyna Zaletska
und übersetzt
von Vsevolod
Mostovetskyi
und
Ilona Ushenina

Вишуканість для впевнених в собі жінок

Український бренд ANVI – це еталон вишуканого жіночого одягу та аксесуарів класу люкс. Засновниця – дизайнер Вікторія Хоменець вже встигла заявити про свій бренд як в Україні, так і за кордоном – в США. Зараз вона – успішний дизайнер та бізнесвумен. А з чого все почалося?

Якось, ще підлітком, Вікторія з сестрою довго блукала по магазинах в пошуках одягу та взуття. Марно витративши час, Віка зрозуміла, що сама хоче створювати якісний одяг для харизматичних, чутливих, впевнених у собі жінок. Після закінчення університету Вікторія організовує своє виробництво та презентує першу колекцію під назвою ANVI.

Наступним кроком на шляху до успіху став показ колекції «Cherry life», в основу якої лягла техніка «Гільйопування» – випаювання на тканині. Гармонійний синтез різнобарвного атласу та шифону, асиметричного крою, шовкових елементів декору з прикрасами ручної роботи наділили колекцію вишуканістю, екстравагантністю та жіночністю.

Визнання не зупинило нашу головну героїню. Вікторія починає працювати над створенням лінії жіночої концептуальної білизни. Здавалося б, що зараз, коли існує чимало дизайнерів білизни, модниць уже нічим не здивуєш. Але Вікторії це вдалося. Вона здизайнувала Білизну, яка робить жінок по-справжньому щасливими та впевненими у собі. Це не просто спідня білизна, яку можна одягнути під одяг та насолоджуватися комфортом – це білизна, яку варто одягати під час святкового настрою, щоб продемонструвати справжню силу жіночої краси і відчути себе богинею. Саме тому, назва кожної одиниці колекції носить ім'я певної богині.

На цьому дизайнер не зупинилась. Вікторія працює над створенням абсолютно нової колекції. Що саме задумала майстриня – поки таємниця. Проте, сподіваємось, що вона знову здивує як своїх постійних клієнтів, так і нових прихильників бренду ANVI.

ANVI

3 ProZorro проти корупції

Як громадські активісти допомагають державі досягнути щорічного рівня економії у 40 млрд грн.? Реформа державних закупівель — одна з найбільш успішних в Україні, а її продукт — система ProZorro отримала світове визнання, вигравши нагороду у сфері публічних закупівель World procurement awards як найкраща в світі розробка в державному секторі. Також нещодавно ProZorro перемогла в номінації «Технологія майбутнього» від Світового комунікаційного форуму у Давосі.

За оцінками Міністерства економічного розвитку та торгівлі втрати держави у сфері закупівель в 2014 році склали близько 40-50 млрд. грн. при загальному їх обсязі в 250 млрд. грн. Впровадження системи ProZorro має щорічно економити зазначену вище суму, що стане можливим завдяки усуненню корупційної складової, росту конкурентності торгів, збільшенню кількості учасників і проведенню процедури аукціону на зниження.

З 1 серпня 2016 року система ProZorro стала обов'язковою для ви-

користання всіма державними замовниками на так звані «надпорогові» закупівлі по товарам і послугам від 200 тис. грн. і вище та по роботах від 1,5 млн. грн. і вище. При цьому закон «Про публічні закупівлі» не зобов'язує, але і не забороняє використовувати систему ProZorro на так звані «допоро-

гові» закупівлі, які не досягають до зазначених вище надпорогових сум. Цим і користуються органи місцевого самоврядування, які в більшості своїй проводять допорогові закупівлі по-старому: вибирають «свого» постачальника, щедрого на відкат, і укладають договір з ним

безпосередньо без проведення публічного конкурсу або аукціону. Зважаючи на те, що обсяг допорогових закупівель в 2015 році склав близько 110 млрд. грн., було б необачно і нерационально залишати такий обсяг бюджетних коштів без можливості публічного контролю, який забезпечує система

ProZorro. Тому в Дніпрі команда активістів організації «Платформа Громадський контроль» з травня 2015 року цілеспрямовано працювала над впровадженням системи ProZorro на допорогових сумах в максимальній кількості міст і державних органів Дніпропетровської області. За цей час

Дніпропетровська Облдержадміністрація та 13 міст, в тому числі місто Дніпро, прийняли розроблений активістами проект рішення про обов'язкове проведення закупівель в діапазоні від 3 тис. грн. і вище через систему

ProZorro. Крім того, експерти громадської організації провели навчальні семінари для більше ніж 2 500 державних службовців, більше 1 500 представників бізнесу та більше 200 представників громадського сектору. Активісти тісно співпрацюють з місцевою владою ряду міст та з Дніпропетровською

облдержадміністрацією у питаннях моніторингу та

3 моменту запуску в лютому 2015 року досягнута економія в сумі 2,8 млрд. грн.

підвищення якості закупівель. В результаті вдається відслідковувати помилки чиновників уже в перші 1-2 дні після створення закупівель та примушувати виконавців вносити корективи до завершення тендерної процедури. Крім того, активісти проводять щоденний моніторинг завершених торгів, що дозволяє оперативно виявляти закупівельників — порушників. Керівництво таких комунальних підприємств неодноразово притягалось до дисциплінарної відповідальності.

З моменту запуску в лютому 2015 року по теперішній час у системі ProZorro зареєструвалося 12 450 замовників, які завершили 126,2 тис. закупівель очікуваною вартістю майже 46 млрд. грн. Досягнута економія в сумі 2,8 млрд. грн.

Мета команди ProZorro на 2017 рік — перевести весь обсяг вказаних вище закупівель в електронну систему, що може скласти значно більше, ніж 192 млрд. грн., витрачених у 2015 році державними замовниками на надпорогові тендери. Протягом усього періоду впровадження реформи державних закупівель не припиняється спротив системі

ProZorro та саботаж з боку чиновницького апарату, який в деяких містах за підтримки міського голови або депутатського корпусу виражається у піднятті так званого «порогу» — мінімальної суми, обов'язкової для проведення тендеру через систему ProZorro.

Подібні рішення дають можливість чиновникам не проводити закупівлі публічно через систему ProZorro на визначені суми. При цьому міська влада лякає містян тим, що ті чинні потреби громади міста не будуть задоволені через систему ProZorro, що є насправді не більше ніж маніпуляція фактами з метою збагачення людей при владі або близьких до неї підприємців.

Ситуація з впровадженням прозорої процедури закупівель у інших регіонах країни залишається незадовільною. У багатьох містах України досі допорогові закупівлі проводяться по-старому — без системи ProZorro. Чиновники жаліються на недостатність знань, на складний характер товарів або послуг, що закуповуються, на безвідповідальність постачальників — на все, щоб залишити можливість корупційного доходу на проведенні закупівель.

Тому команда Громадського контролю розпочала діалог з міською владою сусідніх областей щодо суцільного впровадження системи ProZorro та формування дієвої системи контролю та моніторингу. Тільки публічність і прозорість,

Денис Баранець, експерт по ProZorro

контроль з боку суспільства і бізнесу допоможуть здолати впрстгі-репт корупцію в державних закупівлях ■

Денис Баранець, активіст та експерт програми ProZorro

Ви хочете дізнатись більше про ProZorro або навіть приєднатись до команди?

Веб: <https://prozorro.gov.ua/>
Тел: +38 (044) 281 4287

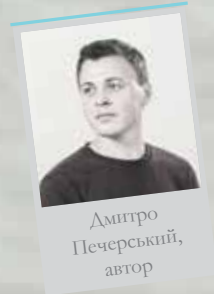
Гурт Go-A:

«Більшості з відомих пісень бракує душі»

Індія, 2010 рік. Тарас, колишній робітник IT-дистрибуції, приїжджає до країни звуків та потрапляє на імprovізовану театральну виставу з музикантами і акторами. Серед танцювально-музичного розмаїття йому раптом почулися до болю знайомі ноти — одна з виконавиць заспівала українську народну пісню. «Я був дуже здивований почути рідні пісні за тисячі кілометрів від України. Мене як блискавкою вдарило, і з того моменту я вирішив зібрати гурт, обов'язковою частиною творчості якого має бути українська народна музика», — розповідає Тарас. Відтоді народився гурт Go-A.

Перша пісня була написана на Різдво. «Ми використали текст однієї з українських дохристиянських колядок, які виконали наші вокалістки. Тоді їх було дві — Катя і Настя.

Дмитро
Печерський,
автор

Декілька днів я «жонглював» вокалом та музикою, аж поки це не склалося у пісню, яку назвали «Коляда», — ділиться спогадами Тарас. Бути музикантом — це виснажлива праця, яка не завжди винагороджується. «В Україні дуже складно забезпечити себе тільки музикою, тому ми, як і багато інших музикантів, вимушені працювати, і на творчість залишається менше часу та сил», — розказує Саша, гітарист гурту та мото-шанувальник.

Склад гурту неодноразово змінювався — охочих грати на сцені було багато, але не всі розуміли те, що музиканти намагаються створити. «З нами залишаються лише ті люди, які віддаються на повну і зацікавлені в розвитку та просуванні

діджериду — це щось на кшталт трембіти, але з дуже низьким, басовим звучанням. Катя пише вірші, деякі з них стають текстами для пісень — саме так був створений трек «Іди на звук». Тарас розповідає, що інколи для більшої автентичності композицій використовуються

уривки українських народних пісень — не тих, які є на сторінках друкованих збірок, а оригінальних пісень, яких досі ще співають в селах. Пісня «Ой у полі» народилася завдяки поєднанню двох коломийок.

Учасники гурту намагаються постійно еволюціонувати і

гурту» — додає Катя, вокалістка гурту. Її захоплення — це стейдж-дайви: стрибки зі сцени в натовп.

У композиціях Go-A завжди можна почути гру сопілки, гітари та джембе. Сопілка додає пісням тендітності й романтичності, а гітара та джембе — енергії та драйву. Рідше використовуються австралійський інструмент

вносити до своєї музики щось нове, тому вони постійно слідкують за розвитком сучасної музики в усьому світі. «Шоу-бізнес — це конвеєр, який не зупиняється ні на секунду, постійно випускаючи нові та всесвітньо-відомі «хіти», але

в більшості з них немає душі. Доводиться часто спостерігати, як з'являється новий гурт чи виконавець, за ними — купа таких самих з подібним репертуаром. Наприклад, у середині 90-х з'явився гурт Korn, який створював дійсно інноваційну музику. Через деякий час таку саму музику грали вже безліч гуртів, навіть назву для стилю винайшли — nu-metal, але це

просто завуальований плагіат гурту Korn. Обурює те, що цей гурт заради сцени зараз плагиатить сам себе. Звучить непогано, але душі вже немає. Вони просто зобов'язані грати те, що буде подобатись слухачам, навіть якщо їм це вже не так цікаво» — розповідає Тарас.

На випуск дебютного альбому Go-A шанувальники чекали декілька останніх років і таки дочекалися — в жовтні була представлена перша збірка пісень «Сонце», де є декілька нових композицій, серед них — «Кольоровими фарбами» та «Повернись». У грудні гурт святкує своє 4-річчя.

Сучасна українська музика стає популярною на світовому рівні. Все частіше фолькові й фатальні українські групи та поп-виконавці очолюють вершини хіт-парадів не лише країн СНД, а й Європи. Незчисленні перемоги на міжнародних конкурсах свідчать — український продукт може бути модним ■

Покрова — свято воїнів, матерів, прощення і весіль

Свято Покрови запроваджене у Візантії в 10 столітті на згадку про чудесне визволення Константинополя від нападників. Були це війська русів на чолі з князем Аскольдом, чи магометани — араби або турки, достеменно не відомо. Та легенда переказує, що Божа Мати покрила своїм омофором городян, ховаючи їх від ворогів. Невдовзі надійшли воїни — захисники і звільнили місто.

Для греків це свято залишилося святом місцевого значення, а для України стало не тільки релігійним, а й національним. Може тому, що наша держава впродовж віків

Дуже важливо було перейти на наше, українське свято, щоб люди знали вже нових своїх героїв. Є свої, наші герої-кіборги, є інші хлопці, багато з яких віддали життя за свою державу.

потребувала захисту воїнів. Не було війська — не було держави.

Пригадую, як на початку нашої Незалежності ми чекали, що Днем захисника назвуть 14 жовтня, бо так було віками — і в Київській Русі, коли Ярослав Мудрий «відав Україну під покров Пречистої Діви», і за часів козаччини. Але тільки 1999 року свято Покрови було частково реабілітовано: 14 жовтня стали відзначати День Українського козацтва.

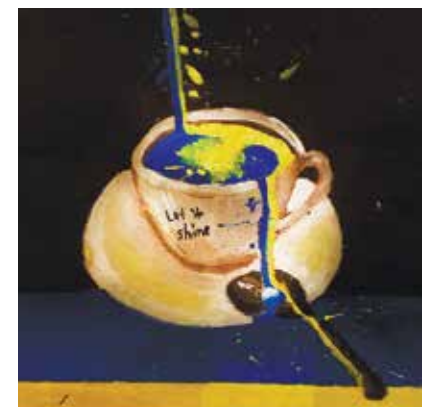
Для українських козаків День Покрови Божої Матері був чи не найбільш шанованим святом. Вони настільки вірили в силу і заступництво Пресвятої Богородиці, що згодом свято отримало другу назву — Козацька Покрова.

Головна церква на Січі завжди була Покровською, і куди б не заносило козаків, облаштовуючись на новому місці, вони спочатку будували церкву, а потім курені для житла. Чи не більшість церков у козацькій державі зводили саме на честь Богородиці. Їх будували у селах, містечках, на

слободах, на всіх річках. Церква в селі Сутківці Хмельницької області, зведена у 1467 році як фортеця, — найдавніша Покровська церква на території України. Деякі храми,

переважно 18 століття, віціли до нашого часу. Серед них перлинами української архітектури можна

вважати Покровський собор Харкова та київську трибуну церкву Покрови на Подолі, збудовану у 1766 році видатним Григоровичем-Барським.

Образ Богородиці, розпростертої над козаками, був на хоругвах, під якими козаки виступали в походи, і на натільному хрестику. Перед кожним походом навколішки читали молитву: «Пресвята Богородице, мати Христова, укрий ризою своєю святою від неба до землі, мене самого, коня мого, і хто при мені єсть. Відгони неприятеля, розчини порох водою, а пулю вітром...».

Після зруйнування Січі царицею Катериною

козаки несли з собою лише ікону Покрови.

2014 року, коли на нашу землю знову прийшов загарбник, день святої Покрови Пресвятої Богородиці став державним святом Захисника України. Для цього знадобилися сотні загиблих, котел Іловайську і пекло Донецького аеропорту.

«В багатому на подвиги літописі українського війства безліч битв і дат, гідних стати Днем захисника Вітчизни. Я наголошую, Україна більше ніколи не відзначатиме це свято за військово-історичним календарем сусідньої країни. Ми будемо шанувати захисників своєї Батьківщини, а не чужої!» — Петро Порошенко, Президент України, 24 серпня 2014.

Мій племінник, студент, з подивом відреагував на цей указ: «Нас ще школярами дівчатка поздоровляли з цим святом саме на Покрову». Та так було не по всій Україні.

До Богородиці зверталося у важкі хвилини не одне покоління воїнів. Зверталися матері, бабусі й усі, хто відчував біль і розпач. Звертаємося і ми: «Захисти і дай сили нашим воїнам відстояти Україну. І ще просимо, щоб повернулися живими» ■

Людмила Бондар
журналіст

Gel[ːb]lau рекомендує

Напередодні католицького Різдва у Німеччині відчиняють свої двері різдвяні ринки. Відвідувачі мають нагоду не лише смачно поїсти та випити червоного або навіть білого глінтвейну, а й придбати, наприклад, ялинкові прикраси, теплий вовняний одяг або навіть якісь корисні речі для дому. Деякі члени команди Gel[ːb]lau познайомлять Вас з їх улюбленими різдвяними ринками.

Антон Власенко:

Я пропоную читачам завітати до різдвяного ринку у Лейпцигу. Він дуже затишний. Мабуть через те, що поділений на декілька маленьких риночків. Для дітей та дорослих є навіть маленькі каруселі, а ще тільки тут Ви маєте нагоду спробувати Leipziger Lerchen, які пекуть тільки на різдво.

Дмитро Пуха:

Я раджу усім завітати до нюрнберзького різдвяного ринку – найстарішого та (завдяки відомим Nürnberger Lebkuchen) найпряничнішого ринку Німеччини. На діточок чекає окремий Christkindlsmarkt.

Дмитро Печерський:

Я рекомендую різдвяний ринок у Тюбінгені, тому що він є більш затишним у порівнянні з ринками у великих містах. А ще тут просто неймовірно казкова атмосфера.

Ілона Ушеніна:

Мені запам'ятався ринок у Зальцбурзі. Австрія взагалі відома своїми солодощами, а на тому різдвяному ринку їх ну дуже багато – і одне смачніше за інше! Тому всіх небайдужих до рогаликів, кренделів та печива запрошую до сусідів у Зальцбург!

Ксенія Фукс

Завітайте до найстарішого (!) французького різдвяного ринку у Стразбурзі та пориньте у цю неперевершену казку! Фахверкові будиночки, прикрашені різдвяними кольорами, різноманітні французькі сувенірчики та запашні солодощі. Особливу атмосферу тут ще створює стразбурська катедрa.

Катерина Пріб:

Мій улюблений різдвяний ринок – це середньовічний різдвяний ринок у Еслінгені. Ти ніби-то подорожуєш у часі на пістсот років назад. Більш за все мені подобаються люди, які носять одяг того часу. Іншого такого різдвяного ринку я ще не бачила, це справді щось особливе!

Nordic Walking – спорт для не дуже спортивних!

Мене взагалі дуже важко примусити займатись спортом, але Німеччина – така спортивна країна, тут навіть ледащий з ледащих (ну майже) робить щось корисне для свого тіла та духу. Саме у Німеччині я познайомилась з Nordic Walking, або Скандинавською ходьбою, як її називають в Україні.

Спочатку я думала, що це щось для «підстаркуватих», то ж для мене «несолідно». Так, до речі, й досі думає купа моїх друзів. Та одного дня тато купив палиці і, після феєрично захоплюючої розповіді батьків, я вирішила спробувати сама.

Але з початку: Що ж таке Nordic Walking?

Це досить швидка хода із застосуванням спеціальних палиць, а також певної техніки. Вже з назви видно, що прийшла до нас вона з півночі. Фінський тренер Маурі Репо вперше описав Nordic Walking як окремий вид спорту лише у 1979 році, а сьогодні скандинавська хода має безліч прихильників по всьому світу.

Згідно із статистичними даними кожен п'ятий мешканець Німеччини займається цим спортом. Навіть біатлоністи тримають себе в лоту у формі за його допомогою.

Дві необхідні умови для успіху – правильне застосування техніки (у мережі Ви знайдете багато інформації), а також – правильні палиці. Вони бувають фіксованого розміру або висувні, з різними наконечниками, які краще підходять для різних умов. Наприклад, взимку для прогулянок по слизькій поверхні радять використовувати палиці з металевими шипами. Дуже важливо, щоб палиці не були занадто довгими або короткими. Моя особиста формула розрахунку довжини: Ваш зріст мінус 50 см. Оскільки палиці мають стандартні розміри, то кінцевий рахунок вийде з похибкою у декілька

сантиметрів. У мережі є й інші розрахунки.

Стосовно поради до одягу: потрібен просто зручний одяг, який не обмежує рухів та дає вільно дихати. Що до мене, то з часом я дійсно «перейшла» на функціональні спортивні речі і взуття, бо розвинула певну швидкість. Та й використання більш-менш повсякденного одягу на цю мету мені було просто шкода.

Як я вже згадувала вище, скандинавською ходьбою можна займатись цілий рік, і навіть взимку. Моя порада: уникайте прогулянок по льоду. Навіть якщо Ви добре володієте технікою, усі сили підуть на утримання рівноваги і Ваша хода буде мало схожа на скандинавську.

Хочу порадити два чудових маршрути у Штутгарті, які я спробувала сама: навколо Ведмежого озера, а також у лісі Вальдау (Waldau), що біля телевежі. ■

Ілона Ушеніна,
блогер,
ilona-bloggt.de,
dieshoppingwelt.com

U.A. Transport

Umzüge. Kleintransport. Entrümpelung.

0711 / 576 46 293
http://ua-transport.de

Privat- und Büroumzüge, Entrümpelungen und Möbeltransport aus einer Hand!

Wir bieten Ihnen professionelle Unterstützung in Großraum Stuttgart sowie deutschlandweit an und bringen Ihr Gut schnell und zuverlässig zum Ziel.

Der Umzugswagen ist mit allem ausgestattet, was für einen reibungslosen Ablauf notwendig ist: Zurrschienen, Spanngurte, Decken und vielem mehr. Auf Anfrage leihen wir Ihnen Umzugskartons sowie Packmaterial

aus und übernehmen gerne die Möbelmontage.

Wir führen auch die Umzüge durch, die von Job Center oder Sozialamt bezahlt werden - halten Sie den Bescheid über die Bewilligung der Leistungen bereit!

Vereinbaren Sie einen Besichtigungstermin unter 0711 576 46 293 oder ua.transport@hotmail.de

Ihr Ansprechpartner:
Alexandr Ushenin

ENTDECKE DIE KULTURINSEL STUTTGART (KIS)!

DAS STECKT HINTER DER KIS:

- Gemeinnützige Organisation auf dem Areal des ehemaligen Güterbahnhofs in Bad Cannstatt
- Unterstützung von sozialen Projekten (Location, Netzwerk, Crowdfunding und Dachorganisation)
- Ausstellungen, Konzerte, Urban Gardening, Workshops, soziale Tage uvm.!

KONZEPT FÜR 2017:

Geplant ist eine Schönwettergastronomie mit abwechslungsreichem Rahmenprogramm wie z.B. Freiluftkino oder kleine Kunst- und Flohmärkte.

Entfaltungsmöglichkeit für kreative Köpfe.
Foto: Sander Pytl.

Hereinspaziert: Auf der KIS gibt es eine Menge zu entdecken!
Foto: Kevin Blitz.

Ab 2017 Freiluftkino im Innenhof auf der KIS!
Foto: KIS.

MEHR INFOS:

www.kulturinsel-stuttgart.org
info@kulturinsel-stuttgart.org
Kulturinsel Stuttgart gemeinnützige GmbH
Güterstraße 4, 70372 Stuttgart

Fotoausstellung „Ostukraine: Donbas 2014-2016“ auf der KIS!
Freitag, 2.12.2016, 17 - 22 Uhr
Samstag, 3.12.2016, 14 - 19 Uhr

Ксенія Фукс,
блогер,
kseniyafox.com

Штутгартські забіги – приєднуйтесь!

26-го липня Мерседес Арена у Швабен-метрополії вітала учасників забігу **B2RUN**. Найспортивніші українці Штутгарту вирішили теж зібратися разом, щоб подолати бігову дистанцію в 6 км.

B2RUN – це перша та найбільша серія корпоративних забігів по всій Німеччині. Розпочалася ця бігова лихоманка в 2004-му році у Мюнхені, коли *Süddeutscher Verlag* організував перший забіг в Олімпіапарк. Тоді зібралось позмагатися лише 2.500 спортсменів. На сьогоднішній день забіги у столиці Баварії налічують більш ніж 30.000 учасників та вважаються найсильнішими.

В 2009-му році до Мюнхена приєдналися Берлін, ГанOVER та Карлсруе, в 2010 – Гамбург, Дортмунд та Дюссельдорф. Останніми приєдналися Штутгарт, Франкфурт, Бремен та Гельзенкірхен.

Зараз **B2RUN** – це чудова спортивна подія, яка об'єднує людей та дарує учасникам змагань та їх вболівальникам феєрверк емоцій. Приймати участь в змаганнях можуть усі: від професіоналів легкої атлетики до прихильників скандинавської ходи.

А нас, українців, ця подія так надихнула, що 9 вересня ми знову взяли участь, на цей раз, у нічному забігу по центральній частині Штутгарту.

Взагалі, ми мріємо зробити такий собі спортивний флешмоб. Було б чудово, якщо в наступному році представники українських діаспор прийняли участь в усіх містах B2run-забігів. Що скажете? :) ■

B2RUN Teilnehmer 2017 in Stuttgart vor und nach dem Lauf

Гамбург
Аахен
Кьольн
Дортмунд
Берлін
ГанOVER
Дилінген
Бремен
Кайзерслаутерн
Дюссельдорф
Гайзенкірхен
Карлсруе
Мюнхен
Фрайбург
Нюрнберг
Штутгарт
Франкфурт

Stuttgarter Nachlauf 2017

Weihnachtsleckerei!

Калачі різдвяні

На 5 кг муки приготувати 10–12 яєць, 150–300 г дріжджів. Половину муки пересіяної і висушеної розчинити молоком і дріжджами, додати решту муки, півкілограма розтопленого масла, або іншого товщу, жовтка, збити білки, додати 3/4 кг цукру, цитрусової цедри, половину ложки солі. Тісто потрібно місити, підливаючи молоко за потребою. Консистенція не має бути дуже рідкою. Варто вимісити дуже добре, щоб тісто відстало від руки.

Тісту треба дати 3/4 години підійти в теплому місці.

Тимчасом приготуємо деко. Тісто розкочуємо на стільниці, ділимо на частини, формуємо валики і загинаємо кінці.

Тісто викласти на лист та дати ще підійти. Зверху помастити яйцем, посипати маком і відправити в духову шафу. Випікати на середньому вогні 10 хв, посипати цукровою пудрою та пригостити родину :)

Vanillekipferle

Zutaten

250 g Mehl	80 g Zucker
210 g Butter	2 Pck. Vanillezucker
100 g Mandel(n), gemahlen	1 Pck. Puderzucker 2 Pck. Vanillezucker

Die Zutaten für den Teig gut miteinander verkneten. Anschließend in Folie gewickelt 30 Minuten in den Kühlschrank legen.

In der Zwischenzeit den Puderzucker in eine große, verschließbare Schüssel sieben und mit zwei Päckchen Vanillezucker vermengen. Die verschließbare Schüssel ist deshalb so wichtig, weil man evtl. Reste für die nächste Portion Vanillekipferl wieder verwenden kann.

Den Kipferlteig zu Rollen mit einem ungefähren Durchmesser von 4 cm formen. Danach in ca. 1 – 2 cm dicke Scheiben schneiden. Aus diesen Scheiben die Kipferl formen und nicht zu eng aneinander auf ein mit Backpapier belegtes Blech legen. Im Umlufttherd bei 175°C ca. 20 Minuten backen. Wenn die Kipferl beginnen zu bräunen, sind sie gut.

BERLINALE

або як закохатись у кіно

З Берліном я завжди була і, мабуть, залишусь «на Ви». Та є в цьому місті подія, яка проводиться там з 1950 року кожної зими і яка змушує мене забути про мої суперечки зі столицею Німеччини і пшиденько пакувати речі. Ласкаво просимо до Берлінале!

Берлінале, або – Міжнародний Берлінський фестиваль кіно, я відкрила для себе у 2014-му році. Коли подруга запитала мене, чи не хочу приєднатись до подорожі, я уяви не мала, що на мене очікує і просто погодилась.

З 9 по 19 лютого 2017 року Берлінале знову відкриває двері. Редакція Gel[ˈb]lau вирішила поділитись враженнями від минулих відвідин і надати декілька порад тим, хто вирішить відвідати цю неймовірну подію. Сподіваємося – вони стануть у нагоді.

ПРОГРАМА

Берлінале – як «Кіндер-Сюрприз»: Знаєш коли, знаєш де, але ШО будеш дивитися – не знаєш майже до останньої миті. Програма фестивалю оприлюднюється лише за 1-2 тижні перед початком заходу. То ж, – обведіть у календарі початок лютого червоним, щоб завітати на веб-сторінку Берлінале.

Програма кінофестивалю поділяється на декілька категорій, тому кожен обов'язково знайде щось для себе. Вона містить, наприклад, фільми про проблеми молоді, короткометражні стрічки на різні теми, документальне кіно тощо. Але, звісно, найбільшу увагу ЗМІ привертає головний конкурс (Wettbewerb), в рамках якого переможці отримають заповітних Ведмедів.

СЕАНСИ ТА КВИТКИ

Показ стрічок починається з самісінького ранку і проходить одночасно у декількох кінотеатрах. Щоб подивитися довгоочікуваний «La belle et la bête» з Венсаном Каселем та Лесю Сейду у головних ролях ми з подругою встали о шостій ранку, щоб встигнути придбати квитки на показ о 8:30 ранку. Зазначу, що не все там так жорстоко – це був перший день нашого першого візиту на Берлінале. Хоча, минулого року ми теж доклали неймовірно багато зусиль, щоб потрапити на стрічку «L'avenir», яка претендувала на Золотого ведмедя. Звісно, знову на сеанс о 8:30 :). Та у цьому є щось особливе: мистецтво, як то кажуть, вимагає жертв.

Квитки можна придбати заздалегідь у спеціалізованих касах або ж у кінотеатрах в день показу. Це дійсно можливо, особливо, якщо вирішувати спонтанно, яку стрічку дивитись. Та заплануйте час на черги. На веб-сторінці Берлінале написано, що квитки можна придбати і онлайн. З власного досвіду – не можна. Або в них сайт не працює як треба, або ж ми з подругою занадто повільно натискали на кнопки.

Ціни на сеанси під час Берлінале навіть нижчі, ніж у деяких кіномережах. На короткометражні

стрічки квиток минулого року коштував 4 євро. На «звичайні» фільми – 10, а на стрічки, які приймають участь в змаганнях 11 євро. Студенти отримують знижку у розмірі 50%.

АКТОРИ, РЕЖИСЕРИ ТА ІНШИЙ БОМОНД

Цікаво, що Берлінале у лютому 2017 відбудеться в 67-й раз, а городяни, часто не знають про цей захід! Нас неодноразово питали на вулиці, що тут коїться і яка така подія відбувається, бо так багато ЗМІ і повсюди червоні килими.

Потрапити до червоної доріжки, щоб подивитись на кінозірок насправді дуже легко. Крем-де-ля-крем кіноіндустрії збирається на офіційне відкриття фестивалю, яке зазвичай проходить у четвер у Палаці Берлінале на Потсдамер плац. Якщо Ви хочете побачити Джорджа або ж Меріл, то маєте бути перед Палацом не пізніше 16-ї години. Інакше не отримаєте місця з «гарним краєвидом» та шансом на автограф (до речі, це лютий, то ж одягайтесь тепло!). Під час офіційного відкриття показують фільм, який не змагається за Ведмеда, і який потім подивитися буде неможливо. Саме тому квитки на відкриття дістати ой як нелегко! Побажайте мені успіху, бо цього року я

докладу максимум зусиль і таки потраплю туди! :)

Після відкриття усі найвідоміші актори поїдуть, залишаться тільки претенденти на головний приз. Їх Ви зможете побачити і під час офіційних прем'єр.

В останні вихідні, які припадають на фестиваль, вручають нагороди. Програма Берлінале дуже насичена. Заходів, прем'єр, подій – безліч. Спробуйте заздалегідь

З початку лютого на веб-сторінці кінофестивалю можна ознайомитись з його програмою:

спланувати хоча б головне, виходячи з намічених цілей.

Взагалі, під час кінофестивалю у Берліні чудова атмосфера. Навіть холодні зимові дні стають теплішими завдяки запаху кіно у повітрі та червоному ведмедю, який дивиться на Вас просто з кожного куточка. А якщо Ви захочете відпочити від кіно, то Берлін надасть Вам для цього безліч опцій ■

Ілона Ушніна,
блогер
<http://ilona-bloggt.de>
<http://dieshoppingwelt.de>

Дітер Косслік, директор Берлінале,
вітає гостей кінофестивалю

Редакція Gel[ˈb]lau радіє
квиткам

Лена Майєр-Ландрут підписує
картки планувальникам

Обов'язкове фото з Ведмедиком

Артбукоманія чи арт-журналістична лихоманка

Ксенія Фуке,
блогер,
kseniyafox.com

У цього напрямку образотворчого мистецтва, який нещодавно охопив усю Європу та Америку, є багато назв – *арт-журналізм*, *арт-щоденник*, *артбук*... Новими є лише англomовні назви та деякі сучасні техніки, а власне ідея творчих щоденників зародилась дуже давно. Багато хто з відомих художників володіли такими «щоденниками мистецтва», починаючи з Великого Леонардо, Вінсента Ван Гога, Пікассо чи Фріди Кало.

Якщо сказати просто, арт-журнал – це журнал, який поєднує образотворче мистецтво та слова і переслідує лише одну мету – самовираження.

Відомий американський скульптор та митець Таммі Гарсія сказав:

«Арт журналізм – це творчий процес поєднання разом кольору, слів та картинок на одній сторінці. На відміну від багатьох інших форм мистецтва, артжурналізм не зфокусован на результаті, а на самому процесі».

І це дійсно так. В арт-журналізмі немає правил, канонів, нудного перфекціонізму, академічних основ композиції чи теорій кольору.

Це гра, це пізнання себе через різні матеріали та велике й безмежне експериментаторство.

Це процес будування творчого блокнота-щоденника, який поєднує розмаїття матеріалів та технік, є своєрідною сукупністю типографії, каліграфії, слів, колажування, малювання, ескізів тощо.

Однією з перших та найвідоміших представників арт-журналізму є канадська художниця Сабріна Ворд Харісон, яка за допомогою свого творчого щоденника намагалася та намагається знайти і краще пізнати себе та світ навколо себе.

Вже давно не секрет, що творчість допомагає впоратися з певними психічними та неврологічними проблемами, набуту душевної рівноваги та гармонії. Арт-журналізм – прекрасний для того засіб.

А ще атрбуки допоможуть позбавитися від так званого «страху білого паперу» та повернути віру у свій творчий потенціал. Тож, якщо у вас творча криза, чи ви вважаєте, що в вас замало художника, – почніть з арт-блокнотів – тут діють закони творчого божевілля та бурхливої вседозволеності.

Просто почніть малювати, писати, колажувати... Дозвольте собі виплеснути свої почуття та емоції на папері. Згадайте, як у дитинстві ми малювали не замислюючись про пропорції чи витонченість форм і були цілком щасливими від самого процесу. Що змінилося з тих часів?

Кожен може бути митцем, якщо цього потребує його душа – треба просто дозволити себе творити!

З чого почати?

1. Звичайно, потрібно вирішити на чому та яким чином ви хочете вести свій арт-щоденник. Тож потрібен блокнот, стос аркушів, картон...
2. Потім слід обрати інструменти: фарби та пензлики, олівці, акварель, акрил, гуаш, туш, пастель, вугілля, крейда, маркери, фломастери чи просто авторучка.
3. На десерт залишатимуться різноманітні декоративні прикраси (їх можна поступово колекціонувати), або ж почати з того що є під рукою: гудзики, фотографії, різноманітні вирізки з газет чи журналів, ажурні стрічки, декоративна фурнітура, вінтажні фото, квитки, полярні знімки, карти, рекламні оголошення, тканина, марки – цей список можна продовжувати нескінченно.
4. Роботу зі створення арт-буків може спростити інтернет, в якому є безліч відео уроків та онлайн курсів

Богдан Бондар

Ірина Балюра: фантастичний реалізм з романтичним відтінком

Фенікс, масляна пастель

Безліч персональних виставок в Україні; її роботами захоплювалися Японія і Нідерланди; знаходяться вони і в багатьох приватних колекціях США, Німеччини, Ізраїлю та інших країн. Добре знають творчість Ірини Балюри і в Штутгарті. В нашому місті відбулися наразі чотири персональні виставки художниці. Останню, 2014 року, Ірина присвятила Україні, зокрема її рідному місту – Києву. *«Я не могла не зробити цю виставку, – згадує Ірина, – серце рвалося від болю і хотілося кричати. Це був мій крик і мій протест.»*

За плечима художниці колосальний педагогічний досвід. Її київські учні давно закінчили художню академію та зробили успішні кар'єри, а тепер вже і штутгартські вчаться в багатьох художніх вузах Німеччини. Ірина Балюра викладає образотворче мистецтво в Академії освіти, мов і музики – Akademie für Bildung, Sprache und Musik e.V. Пропонуємо вашій увазі роздуми художниці щодо мистецтва взагалі, її власного ставлення до творчості і враження від викладання.

Елементи стилю

Мені складно визначити свій стиль. Це справа швидше мистецтвознавців, але гадаю, він все-таки ближче до фантастичного реалізму з романтичним відтінком. Знаєте, є письменники, які описують життя. Це дуже цікаво читати. Усілякі там захоплюючі історії. А є письменники, котрі пишуть про своє ставлення до цього життя або ситуації. Звичайно, останні мені цікавіші, і свою позицію щодо мистецтва я визначаю за цією ознакою.

Портрет італійки, коллаж, масляна пастель

Мистецтво – міф, чи реальність?

Спостерігаю, що дуже часто люди приймають за чисте мистецтво чи то ідею, чи то майстерність (найбільш розповсюджено) або ж естетику. А загалом – що порадять «авторитети». Також є абсолютно геніальні маніпулятори, яким вдається майстерно використовувати цю необізнаність. Вони уміло і корисливо на- правляють натовп, а натовп він і є натовпом. Він чекає на пастуха. Це сумно.

Творча натура

Сумніви, самокопання, навіть деяка невпевненість – це, мені здається, дуже властиво людям творчим. Шукаєш, шукаєш свою стежку, про дорогу і не заїкаюся навіть. Працюєш в стіл, часто працюєш тому, що без роботи твоє існування здається безглуз- дим. Приємно, звичайно, якщо тебе оцінюють, але це, за вели- ким рахунком – не має жодного значення.

Дім, кулькова ручка, золото, фломастери

Хаотично-несвідо- мий рух олівцем як елемент імпровізації

Дуже важливими є емоції в картині, взагалі це головне для мене, а імпровізація тільки до- помагає у втіленні. Думка слідує за імпровізацією. Якщо вона примітивна, то і картина теж примітивна. Імпровізація поєдна- на з банальним мисленням – не дай Бог! Як передати відчуття і емоції? Іноді вони вириють, а іноді ледве вловимі, ефемерні і хиткі. В них немає, власне, нічого матеріального: ні забарвлення, ні форми. Є тільки рух повітря. А як його позначити? Як зобразити запахи, звуки, шум води? Як на- малювати почуття, які викликає в нас музика? Ось тоді на допо- могу приходить хаотично-несві- домий рух олівцем або будь-яким іншим матеріалом на папері або полотні. І ти сам собі не віддаєш звіту, а що, власне, відбувається, що саме ти робиш? Тільки пізні- ше в цей хаос приходить осмис- лення, естетика і вміння.

Ланцюжок спадковості

Дуже багато сил віддано створенню школи. Школи в широкому сенсі цього слова, коли твої учні продовжують твою справу та твої традиції. Це привезена нами художня школа, котра лягає на місцевий ґрунт, проростаючи зерном. Генетичний код – він залишається, а вода, земля – тутешні. Такий собі мікс. Це чудово. Мені так здається

And the winner is...

Дорогі читачі!

Ось і прийшов час підбивати підсумки фотоконкурсу «Літо – це маленьке життя», який тривав з 1 вересня до 20 жовтня 2016 року. Дякуємо усім учасникам за надіслані світлинні! Ми були дуже приємно здивовані географічною різноманітністю Ваших літніх фотографій.

Але на жаль, конкурс є конкурс, і наше журі мало нелегку задачу, обрати найкращих.

Отже, переможцями конкурсу стали:

- 1 місце – Віктор Поливаний за фото «Куршська коса»!
- 2 місце – Вікторія Бартш за фото «Сходить сонце».
- 3 місце – Ірина Гуменчук за фото «Трохи Греції».

Вітаємо переможців!

Окрема подяка Марині Брехт за позитив та гарний настрій, подарований веселими фотографіями!

Бажаємо всім Вам гарного початку зими, перемог у наступних конкурсах та нових фотографічних спроб!

Жюрі конкурсу:

- **Юрій Пінський** // відеооператор та фотограф;
- **Олександр Ушенін** // фотограф та підприємець;
- **Діана Симоні** // графічний дизайнер.

Готуємось до зими

В цьому номері ми вирішили приділити увагу декоративно-ужитковому мистецтву, а саме – плетінню (в'язанню). Плетіння вже багато років залишається актуальним дизайнерським винаходом, якщо йдеться про теплий одяг.

Наша майстриня, Світлана Беломестнова, родом з Донеччини. В'язати почала ще в дитинстві, коли бабуся навчила її плести перші петлі. В'язала Світлана більше для себе та своєї родини, але з часом якось припинила цим займатися.

Коли в рідному Донецьку розпочалася війна, майстриня знову повернулася до забутого в дитинстві плетіння. «Якось допомагали мені ці петлички впоратися з обуренням та розпачем», – каже Світлана.

Два роки тому вона почала в'язати шкарпетки, вони з чоловіком роздавали їх хлопцям на передовій. Обв'язавши не одну пару солдатських ніг, майстриня зацікавилася декоративними видами плетіння та почала вигадувати кумедні дитячі та жіночі прикраси.

Шапочки, митинки, пов'язки, жилетки, шалі та багато інших виробів з візерункового полотна наша майстриня плете гачком або спицями ■

Ксенія Фукс,
блогер,
kseniyafox.com

Огляд літератури

Сергій Комберянов

КРАДІЇ ПАМ'ЯТІ

Ніхто не в змозі вгадати, яким неймовірним чином може одного дня змінитися життя і тим-то воно і є прекрасним. Мало б хто міг уявити собі, що молодий і респектабельний київський юрист, Сергій Комберянов, візьметься за письменницьку справу і з під його пера вилетить у світ цікава історія, яка досить яскраво заявила про себе на цьогорічному форумі видавців у Львові.

Історія починається на лісовій галявині, де знайдено сім оголених сплячих тіл. Хто ці люди? Звідки? Самі незнайомці не можуть відповісти на ці запитання, оскільки, як виявилось, вони цілком позбавлені біографічної пам'яті. Автор дає читачеві неймовірний простір для фантазій та роздумів: Чи достатньо нам всім для усвідомлення себе повноцінною людиною лише фізичного тіла та мови? На прикладі маленької групи людей, які знаходяться в щільній ізоляції, чітко показано, за яким принципом формуються взаємовідносини у суспільстві. Хтось у цій книзі знайде лише цікаву історію, інші будуть уважно стежити за ліричною лінією твору. А от деякі з читачів змушені будуть замислитися над непростим питанням, чи насправді нас теперішніх визначаємо ми ті, якими є у минулому, і ким би ми були без того набутого багажу знань і досвіду? Тепер у нас є гарна можливість зануритися у захопливі художні експерименти над свідомістю. Придбати книгу можна в онлайн магазинах «Yakaboo» та «Наш простір».

Андрій Содомора

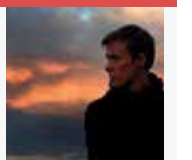
СЛЬОЗИ РЕЧЕЙ

Вперше я довідався про Андрія Содомору, придбавши книгу «Моральні листи до Луцілія» Луція Аннея Сенеки у його перекладі. Різноманітність мови, поєднане з виваженістю та точністю кожного слова, справило на мене тоді неабияке враження. Яким було моє здивування, коли на полиці однієї з львівських книгарень я побачив знайоме ім'я не на книзі творів Вергілія або Сенеки, а на збірці його власних оповідань.

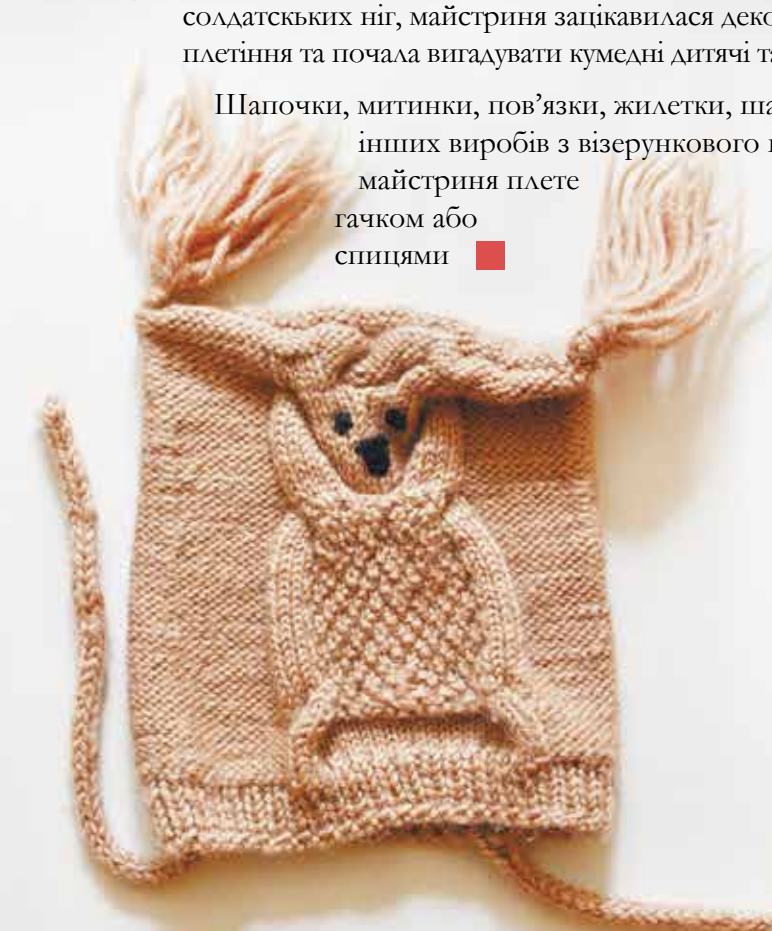
«Сльози речей» – так називається книга – це спостереження, спогади, та, врешті, відносини автора зі своїм рідним містом; Львів у ній – немов крапка, у якій сходяться лінії думок та хвилювань. Книга нагадує високохудожній щоденник, за допомогою якого автор прагнув закріпити в пам'яті хиткі та мінливі переживання окремих моментів життя. Гортаючи сторінку за сторінкою, непомітно для себе поринаєш у думки іншої людини; її турботи та душевні зворушення здаються не лише знайомими, але й близькими.

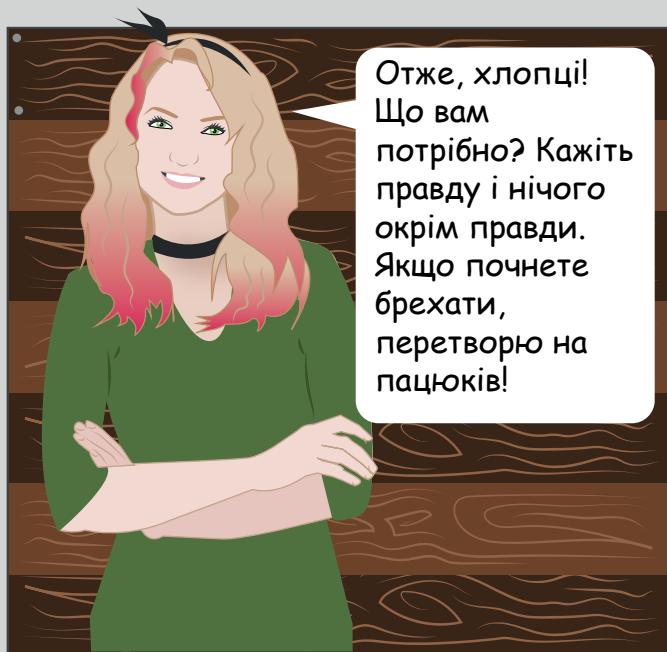
Гадаю, книга дасть змогу читачеві не лише посправжньому познайомитись зі світом одного з найцікавіших українських інтелектуалів сучасності, але й допоможе прокласти шлях до себе, прислухавшись до прекрасного голосу своєї душі.

Придбати книгу можна через Інтернет, у магазинах «Наш формат», «Книгарня Є», або у львівській книгарні НТШ ім. Шевченка, просп. Шевченка, 8.

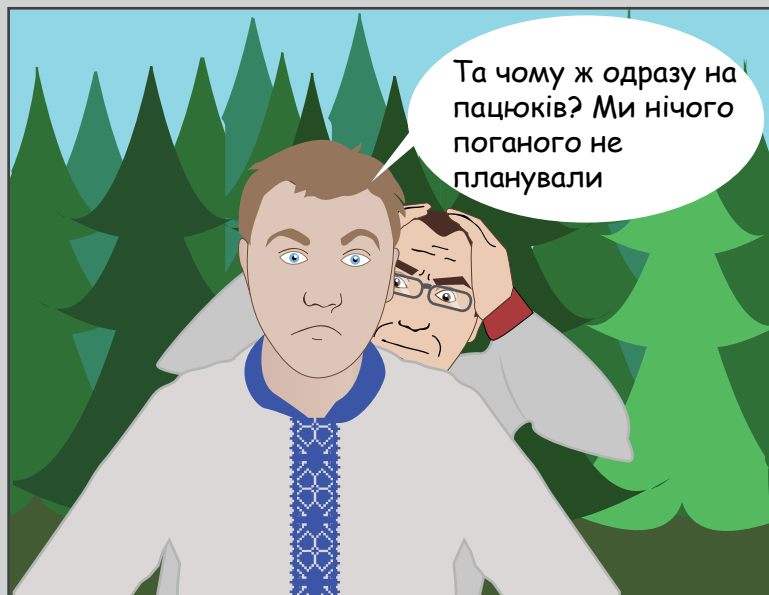
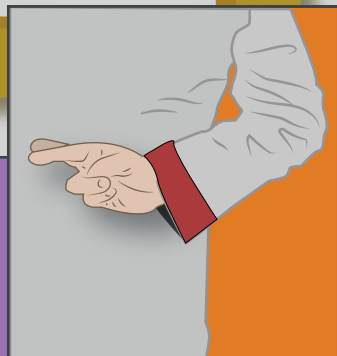

Данило
Попков

Отже, хлопці!
Що вам
потрібно? Кажіть
правду і нічого
окрім правди.
Якщо почнете
брехати,
перетворю на
пацюків!

Та чому ж одразу на
пацюків? Ми нічого
поганого не
планували

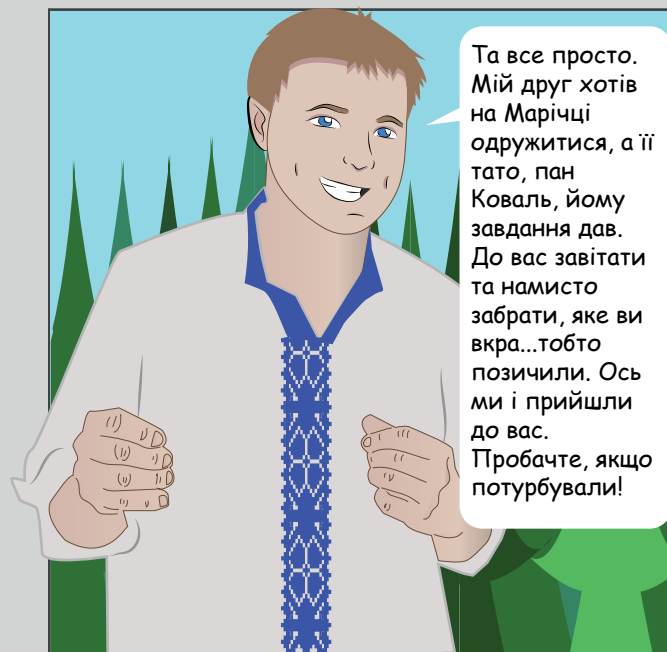
Тааааак! Ми
лишень хотіли
запропонувати
вам якісний та
швидкий інтернет.
Кажу вам
найчистішу
правду!

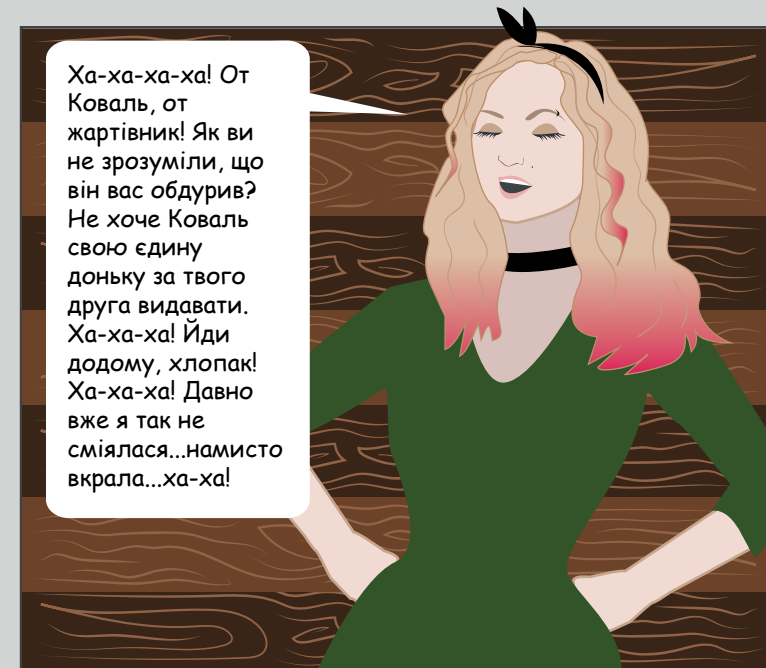
A-A-A-A-a-a-a!!!

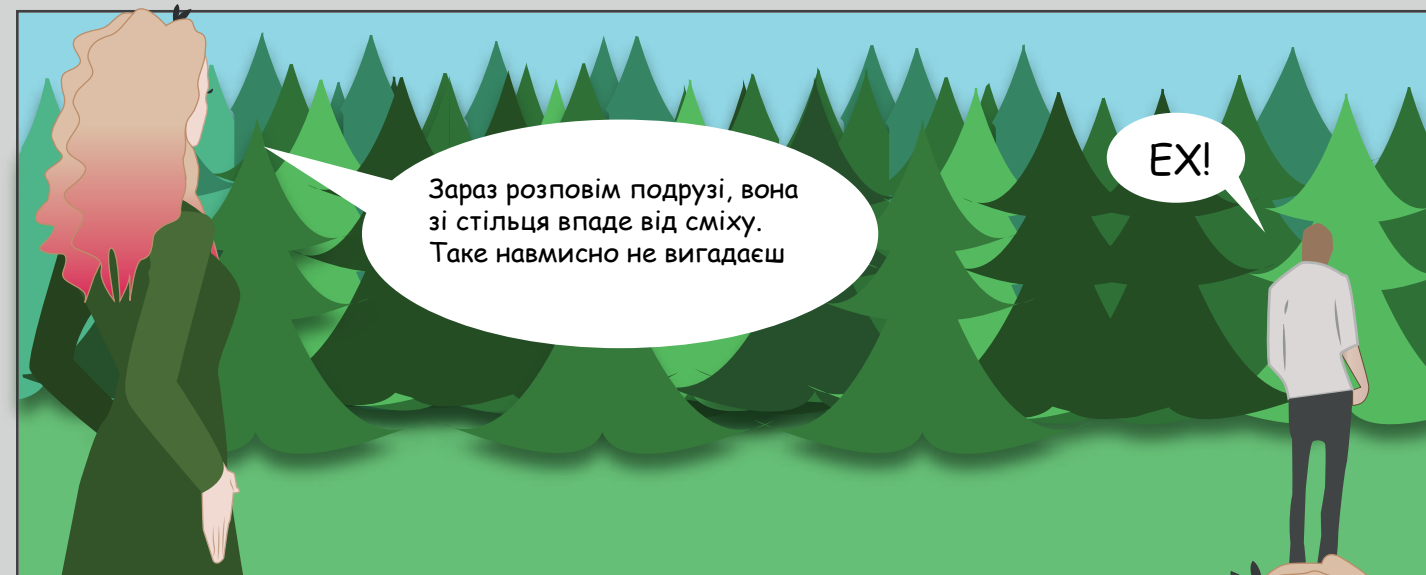
Пф! Який
нервовий. Ти!
Даю останню
можливість!

Та все просто.
Мій друг хотів
на Марічці
одружитися, а її
тато, пан
Коваль, йому
завдання дав.
До вас завітати
та намисто
забрати, яке ви
вкра... тобто
позичили. Ось
ми і прийшли
до вас.
Пробачте, якщо
потурбували!

Ха-ха-ха-ха! От
Коваль, от
жартівник! Як ви
не зрозуміли, що
він вас обдурив?
Не хоче Коваль
свою єдину
доньку за твого
друга видавати.
Ха-ха-ха! Йди
додому, хлопак!
Ха-ха-ха! Давно
вже я так не
сміялася...намісто
вкрала...ха-ха!

Зараз розповім подрузі, вона
зі стільця впаде від сміху.
Таке навмисно не вигадась

EX!

У хатинці відьми

Ха-ха-ха! А чому
ти одразу їх на
пацюків не
перетворила? Це
було б набагато
смішніше. Хі-хі-хі!

Та я сьогодні така добра відьма.
Може наступного разу...
А ще не хотіла час марнувати.
Може про це у якийсь часопис
написати? Таке вони залюбки
надрукують.

Кінець

Gel[:b]lau ist...

ein neues Unterhaltungs- und Informationsmagazin der Ukrainer aus Stuttgart. In unserem Magazin werden Sie interessante Persönlichkeiten kennenlernen, Neuigkeiten aus der Kultur- und Sportwelt sowie Artikel über unser Heimatland und vieles mehr finden.

Unsere Rubriken...

- Titelstory
- Menschen
- Diaspora/Ukrainer weltweit
- Männerkolumne
- Auf Deutsch
- Lifestyle
- Kultur
- Aus der Ukraine
- Comics

Das Team:

Professionelle Designer, Publisher, Illustratoren, Marketologen

Absolventen der Hochschule der Medien, Uni Stuttgart & "NTUU KPI"

Digital Natives und Media-Experten

Kultur-, Design-, Literatur-, Kunst- und Wissenschaftsbegeisterte

Blogger, Journalisten und Schriftsteller

Aktive Jugendliche mit "gelblauen" Herzen

Unsere Zielgruppe

- Ukrainische Diaspora in Deutschland
- Progressive Aktivisten in der Ukraine
- Interessenten an ukrainischer Kultur

fb.com/gelblau.ua

ca. 500

Like

Gel[:b]lau

Druckmagazin:

- 64 Seiten
- Farbdruck
- 500 Ex.

E-Magazin:

www.gelblau.net

Klingt interessant? Dann schreiben Sie uns an: red@gelblau.net